

ВИЩИЙ АНТИКОРУПЦІЙНИЙ СУД
Р І Ш Е Н Н Я
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

10 квітня 2024 року

м. Київ

Вищий антикорупційний суд у складі колегії суддів:

головуючого судді

Саладьяк О.Я.,

суддів

Олійник О.В., Широкої К.Ю.,

за участі:

секретаря судового засідання

Крічфалушій М.І.,

представників позивача

Петрової Є.С., Серовської Я.М.,

розглянувши у закритому судовому засіданні у залі суду у м. Києві позовну заяву

Міністерства юстиції України до Табачника Дмитра Володимировича, третя особа, яка

не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору, на стороні відповідача Табачник Алла Вікторівна,

про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції»,

У С Т А Н О В И В :

До Вишого антикорупційного суду 22.03.2024 надійшла позовна заява Міністерства юстиції України (далі - Позивач) до Табачника Дмитра Володимировича (далі - Відповідач). Позивач, посилаючись на наявність підстав, передбачених ст. 5-1 Закону України «Про санкції» (далі - Закон), просить застосувати до Відповідача санкцію, передбачену п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції», та стягнути в дохід держави активи, які йому належать, а також активи, щодо яких він може прямо чи опосередковано вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

Ухвалою суду від 25.03.2024 відкрито провадження у справі.

Вищий антикорупційний суд ухвалою від 19.03.2024 задовольнив заяву Міністерства юстиції України про забезпечення доказів до подання позовної заяви. Інші процесуальні дії у справі (вжиття заходів забезпечення позову, зупинення і поновлення провадження тощо) не вчинялись.

У позовній заяві позивач просить застосувати до Табачника Д.В. санкцію, передбачену п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, у виді стягнення в дохід держави активів:

1) майна, що належить Табачнику Дмитру Володимировичу, РНОКПП 2334013071:

– грошові кошти у розмірі 143 718,80 доларів США, що розміщені на банківському рахунку № 26359628692630, відкритому у АТ «Приватбанк» (МФО 380269, адреса: 49094, м. Дніпро, вул. Набережна Перемоги, 50);

– право кредиторських вимог Табачника Дмитра Володимировича до ПАТ «АКЦІОНЕРНИЙ КОМЕРЦІЙНИЙ ПРОМИСЛОВО-ІНВЕСТИЦІЙНИЙ БАНК», на загальну суму 191 039, 89 грн (включених до четвертої черги реєстру акцептованих вимог кредиторів ПАТ «АКЦІОНЕРНИЙ КОМЕРЦІЙНИЙ ПРОМИСЛОВО-ІНВЕСТИЦІЙНИЙ

БАНК»);

- право на компенсацію грошових коштів у розмірі 40 688 338,93 грн, яке належить Табачнику Дмитру Володимировичу відповідно до Закону України «Про передачу, примусове відчуження або вилучення майна в умовах правового режиму воєнного чи надзвичайного стану» (виникло у зв'язку з примусовою передачею кредиторських вимог Табачника Д.В. включених до реєстру акцептованих вимог кредиторів АТ «Міжнародний резервний банк» на потреби Головного управління розвідки Міністерства оборони України згідно наказу начальника Головного управління розвідки Міністерства оборони України від 12.08.2022 № 62 «Про відчуження майна»).

2) майна, що належить матері відповідача - Табачник Аллі Вікторівні, РНОКПП 1420718729, стосовно якого відповідач може прямо чи опосередковано вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ним:

- 1/2 частку у праві спільної часткової власності на квартиру, загальною площею 126,5 кв.м. житловою площею 55,4 кв.м, що розташована за адресою: м. Київ, вул. Ярославів Вал, будинок 28, квартира 32 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 721955180000; номер запису про право власності 11122255);

- земельну ділянку, площею 0,0519 га, для ведення особистого селянського господарства, кадастровий номер 3223155400:03:024:0137, що розташована за адресою: Київська обл., Обухівський р-н, смт Козин, вул. Старокиївська (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 715597032231);

- земельну ділянку, площею 0,5263 га, для ведення особистого селянського господарства, кадастровий номер 3223155400:03:024:0585, що розташована за адресою: Київська обл., Обухівський р-н, смт Козин, вул. Джерельна, земельна ділянка 17 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 715519732231);

- земельну ділянку, площею 0,15 га, для будівництва і обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд (присадибна ділянка), кадастровий номер 3223155400:03:024:0587, що розташована за адресою: Київська обл., Обухівський р-н, смт Козин, вул. Джерельна, земельна ділянка 17 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 715464832231);

- житловий будинок, загальною площею 672,7 кв. м, житловою площею 96 кв. м, за адресою: Київська обл., Обухівський р-н, смт Козин, вул. Джерельна, 17 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 715382732231);

- земельну ділянку, площею 0,028 га, для ведення особистого селянського господарства, кадастровий номер 3223155400:03:024:0583, що розташована за адресою: Київська обл., Обухівський р-н, смт Козин, вул. Старокиївська, 133 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 102465032231);

- земельну ділянку, площею 0,1015 га, для ведення особистого селянського господарства, кадастровий номер 3223155400:03:024:0219, що розташована за адресою: Київська обл., Обухівський р-н, смт Козин, вул. Старокиївська, 131 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 102376832231).

В обґрунтування вимог позивач посилається на:

- продовження строку дії правового режиму воєнного стану на території України;
- застосування до Табачника Д.В. на підставі рішення Ради національної безпеки і оборони від 18.11.2023 «Про застосування та внесення змін до персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)» (введене в дію Указом Президента України від 18.11.2023 № 758/2023) санкції у виді блокування активів;
- наявність підстав для застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, а саме: визначених пп. «г», «с», «з» п. 1 та пп. «в» п. 2 абз. 4 ч. 1 ст. 5-1 Закону;
- співмірність застосування такої санкції до відповідача зі шкодою, завданою його діями, інтересам суспільства.

Позиції учасників справи

Представники позивача підтримали позовні вимоги з підстав, наведених у позовній заяві.

Відповідач, третя особа, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору, на стороні відповідача у судові засідання не з'явилися, причин неявки не повідомили, заяв по суті справи не подали.

Вирішуючи питання щодо можливості розгляду справи за відсутності відповідача, третьої особи суд зазначає таке.

Відповідно до ч. 3 ст. 268 та ч. 5 ст. 283-1 КАС України неприбуття у судові засідання учасника справи та/чи їх представників, повідомлених про дату, час та місце судового засідання, не перешкоджає розгляду позовної заяви по суті та не може бути підставою для зупинення строків її розгляду, відкладення засідання на інший час чи дату або оголошення перерви у судовому засіданні.

У даному випадку важливим є питання обізнаності учасників провадження про розгляд справи та належне повідомлення їх про такий розгляд. Такі ключові принципи як верховенство права та належне здійснення правосуддя є основоположними елементами права на справедливий суд. Дотримання процесуального механізму належного повідомлення учасників справи є необхідною і важливою умовою для забезпечення та реалізації завдань та принципів правосуддя.

Позивач надав підтвердження направлення копії позовної заяви та додатків відповідачу та третій особі, яка не заявляє самостійних вимог на предмет спору, на стороні відповідача на усі відомі поштові та електронну адресу (т. 3 а.с. 134-143).

Згідно з ч. 1, 2 ст. 268 КАС України у справах, визначених, зокрема, статтею 283-1 КАС України, щодо подання позовної заяви та про дату, час і місце розгляду справи суд негайно повідомляє відповідача та інших учасників справи шляхом направлення тексту повістки до електронного кабінету, а за його відсутності - кур'єром або за відомими суду номером телефону, факсу, електронною поштою чи іншим технічним засобом зв'язку. Учасник справи вважається повідомленим належним чином про дату, час та місце розгляду справи, визначеної частиною першою цієї статті, з моменту направлення такого повідомлення працівником суду, про що останній робить відмітку у матеріалах справи, та (або) з моменту оприлюднення судом на вебпорталі судової влади України відповідної ухвали про відкриття провадження у справі, дату, час та місце судового розгляду.

У суду відсутня інформація про зареєстровані електронні кабінети відповідача та третьої особи, яка не заявляє самостійних вимог, на стороні відповідача, що унеможливило направлення тексту повістки в електронній формі із застосуванням Єдиної судової інформаційно-комунікаційної системи.

Відповідач та третя особа, що не заявляє самостійних вимог на предмет спору, на стороні відповідача були повідомлені про відкриття провадження у справі і про дату, час та місце розгляду справи шляхом: опублікування 26.03.2024 на вебпорталі судової влади України ухвали про відкриття провадження від 25.03.2024 (т. 3 а.с. 171-173); опублікування 26.04.2024 та 02.04.2024 на вебпорталі судової влади України оголошень про виклик до суду відповідача та третьої особи на 01.04.2024, 10.04.2024 відповідно (т. 3 а.с. 168-170, 204-207); направлення повісток про виклик у судові засідання відповідача, третьої особи за відомими суду поштовими адресами (т. 3 а.с. 157, 194, 195, 208, 209); направлення копії ухвали про відкриття провадження від 25.03.2024 та повістки про виклик в судові засідання на 01.04.2024 о 12 год 30 хв на відому суду електронну адресу відповідача (igor.melnik.box@mail.ru) (т. 3 а.с. 153-154, 156, 196-197, 200).

У межах строків розгляду справи була оголошена перерва, повідомлення учасників про судові засідання на 10.04.2024 здійснено повторно з дотриманням положень ч. 1, 2 ст. 268 КАС України.

Суд вважає, що у даному випадку відповідач та третя особа, яка не заявляє самостійних вимог на предмет спору, на стороні відповідача були 26.04.2024 належним

чином повідомлені про відкриття провадження у справі і про дату, час та місце розгляду справи – з моменту оприлюднення судом на вебпорталі судової влади України ухвали про відкриття провадження від 25.03.2024, а також 26.03.2024 та 02.04.2024 шляхом опублікування на вебпорталі судової влади України оголошення про виклики до суду.

З огляду на викладене, суд вважає, що у справі вжито всіх можливих заходів щодо належного та завчасного повідомлення учасників справи про здійснення Вищим антикорупційним судом судового розгляду згаданого адміністративного позову, про дати призначених судових засідань, наслідки неприбуття до суду, зокрема, з урахуванням місцезнаходження, зокрема, відповідача на тимчасово окупованій території України. Суд вважає, що зазначені заходи є достатніми для того, щоб бути переконаним щодо належного повідомлення учасників справи, зокрема, відповідача та третьої особи, яка не заявляє самостійних вимог, на стороні відповідача.

Також суд звертає увагу, що відомості про застосування до Табачника Д.В. санкції у виді блокування активів набули розголосу, так як відповідну інформацію завчасно розміщено на офіційному вебсайті Верховної ради України (т. 1 а.с. 61-66). Повідомлення про подання Міністерством юстиції України позову до Табачника Д.В. про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону 25.03.2024 розміщено на офіційному сайті установи (т. 10 а.с. 161).

Відомості про будь-яку реакцію відповідача відсутні, в тому числі і дані про оскарження до Верховного Суду указу Президента України, яким введено в дію рішення Ради національної безпеки та оборони України від 18.11.2023 «Про застосування та внесення змін до персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)».

За таких обставин, суд вважає за можливе здійснити розгляд даної адміністративної справи за відсутності відповідача та третьої особи.

Ненадання відзиву та пояснень, неприбуття у судові засідання учасників справи та/чи їх представників не перешкоджає розгляду позовної заяви по суті (ч. 6 ст. 162, ч. 5 ст. 283-1 КАС України). Відповідно до ч. 2 ст. 175 КАС України у разі ненадання відповідачем відзиву у встановлений судом строк без поважних причин, суд вирішує справу за наявними матеріалами.

Справу розглянуто з урахуванням положень ст. 283-1 КАС України.

Заслухавши пояснення представників позивача, з'ясувавши в судовому засіданні усі фактичні обставини справи, на яких ґрунтується позов, об'єктивно, всебічно, повно оцінивши докази, які мають значення для розгляду справи і вирішення спору по суті, суд встановив такі обставини.

Загальні відомості про відповідача

Табачник Дмитро Володимирович - колишній міністр освіти України, після подій Революції Гідності 01.03.2015 виїхав за межі України (т. 2 а.с. 130), наразі перебуває на її тимчасово окупованій території.

Так, з 1990 року до 2010 рік обіймав виборні посади (депутат Київської міської ради, депутат Верховної Ради Автономної Республіки Крим, Народний депутат України), а також посади у державних органах (Київська міська рада, Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України, адміністрація Президента України) (т. 2 а.с. 243-247).

З 11.03.2010 по 23.02.2014 Табачник Д.В. обіймав посаду Міністра освіти і науки України, від виконання обов'язків якого 23.02.2014 звільнений Верховною Радою України.

За час перебування на посаді міністра з відповідачем у медіа пов'язують низку подій у зв'язку із його антиукраїнською діяльністю, які набули суспільного резонансу.

Ці обставини визнані судом загальновідомими, тому відповідно до ч. 3 ст. 78 КАС України не потребують доказування.

25.05.2015 Табачнику Д.В. у межах кримінального провадження № 42015000000001866 від 09.09.2015 повідомлено про підозру у вчиненні кримінального

3

правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 191 КК України, а саме у заволодінні майна Міністерства освіти і науки України загальною вартістю понад 35 мільйонів гривень (т. 2 а.с. 125-129), 19.06.2015 у межах даного кримінального провадження оголошено його розшук (т. 2 а.с. 189).

22.11.2022 Табачнику Д.В. у межах кримінального провадження № 22022020000000160 від 07.09.2022 повідомлено про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України, а саме у державній зраді, тобто умисному вчиненні діянь на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України: надання іноземній організації або її представникам допомоги у проведенні підривної діяльності проти України, вчинене в умовах воєнного стану, 02.12.2022 у межах даного кримінального провадження оголошено його розшук (т. 1 а.с. 144-145). 11.05.2023 Табачнику Д.В. повідомили про зміну раніше повідомленої підозри та про нову підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 2 ст. 111, ч. 1 ст. 111-2, ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України (т. 1 а.с. 76-112). Обвищувальний акт у кримінальному провадженні № 22022020000000160 від 09.09.2015 щодо Табачника Д.В. 26.05.2023 прокурор направив до Вінницького міського суду для розгляду по суті. Судовий розгляд кримінального провадження триває (т. 1 а.с. 70-72).

Відповідач перебуває на тимчасово окупованій території України, публічно висловлює свою антиукраїнську позицію та вчиняє активні дії, спрямовані проти національних інтересів України.

Вчинення відповідачем дій, передбачених п. 1, 2 ч. 1 статті 5-1 Закону.

Дослідивши доводи позивача та надані на їх підтвердження докази, суд установив, що Табачник Д.В. вчинив дії, спрямовані на завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету та територіальній цілісності України, передбачені ч. 1 ст. 5-1 Закону.

1. Завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету, територіальній цілісності України шляхом взяття участі в організації (у тому числі плануванні, керівництві та координації, державному фінансуванні та матеріально-технічному забезпеченні) підготовки збройної агресії проти України, а також в організації безпосередньої збройної агресії проти України (пп. «г» п. 1 абз. 4 ч. 1 ст. 5-1 Закону).

Згідно з матеріалами кримінального провадження № 220220201000160 від 07.09.2022 за обвинуваченням Табачника Д.В. у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 2 ст. 111, ч. 1 ст. 111-2, ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України, наданими Офісом Генерального прокурора, відповідач, перебуваючи на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим, у період часу до 01.05.2021 надав згоду на конфіденційне співробітництво з кадровим співробітником 9 управління Департаменту оперативної інформації 5 служби Федеральної служби безпеки російської федерації Козловим О.В., з метою забезпечення розвідувально-підривної діяльності російської федерації проти України, її державного суверенітету, територіальної цілісності, демократичного конституційного ладу, життєво важливих національних інтересів.

Вказану мету реалізовано Табачником Д.В. шляхом розповсюдження антиукраїнських публікацій, виступів у засобах масової інформації з метою дискредитації органів влади України, керівництва держави, підшукування на території України проросійськи налаштованих осіб, які можуть бути використані працівниками Федеральної служби безпеки російської федерації для створення своїх агентурних позицій та збору, передачі інформації, а також надання прогнозів розвитку внутрішньополітичної ситуації в державі та характеристик управлінських рішень, прийнятих вищими державними органами влади України, контролю діяльності керівництва окупаційних адміністрацій, що були створені країною-агресором після окупації окремих територій Запорізької та Херсонської областей.

Зазначені відомості містить повідомлення про зміну раніше повідомленої підозри та про нову підозру від 11.05.2023 (т. 1 а.с. 93-94).

Таким чином, до початку повномасштабного російського вторгнення в Україну Табачник Д.В. контактував з представником російської спецслужби, узгоджуючи свою підривну діяльність проти України, пов'язану із підшукуванням громадян України, які розділяють проросійські погляди, з метою провадження подальшої підривної антиукраїнської діяльності та брав участь в організації шляхом планування, керівництва та координації підготовки збройної агресії проти України.

2. Завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України шляхом: взяття участі у прийнятті рішення щодо створення на захоплених в результаті збройної агресії території України окупаційної адміністрації, у фактичному створенні окупаційних адміністрацій, а також у державному фінансуванні та матеріально-технічному забезпеченні створення та функціонування таких адміністрацій; взяття участі в організації та проведенні незаконних виборів та/або референдумів на тимчасово окупованій території України (п. «є», «з» п. 1 абз. 4 ч. 1 ст. 5-1 Закону).

Згідно із матеріалами кримінального провадження № 220220201000160 від 07.09.2022, наявних у матеріалах справи, Табачник Д.В. відкрито поділяє погляди політичного та військового керівництва російської федерації про необхідність проведення так званої «спеціальної військової операції на території України» з метою проведення «демільтаризації та денацифікації України, захисту українського населення від геноциду київського режиму».

Отже, взаємодіючи з представниками вищих органів влади російської федерації, у тому числі міністерства освіти російської федерації, Табачник Д.В. організував та координував діяльність керівників російських окупаційних адміністрацій Херсонської та Запорізької областей у сфері охорони здоров'я, освіти.

Окрім цього, Табачник Д.В., для становлення окупаційної влади та поглиблення інтеграції окупованих територій із країною-агресором в усіх сферах життя, приступив до діяльності з вивчення питання щодо перейменування назв населених пунктів, вулиць міст на окупованих територіях на «історично правильні».

За результатами вказаних дій Табачника Д.В. 07.04.2023 так званою «головою військово-цивільної адміністрації м. Мелітополя» Данильченко Г.В. видано «указ № 05-у про перейменування елементів вулично-дорожньої мережі (вулиць, проспектів, бульварів, провулків, площ, проїздів) міського округу Мелітополь Запорізької області» (посилання <https://zr-news.ru/society/2023/04/12/114302.html>, т. 2 а.с. 10-28).

Також, протокол огляду предмета від 05.04.2023 у кримінальному провадженні № 220220201000160 від 07.09.2022 містить відомості довготривалих листувань, телефонних розмов Табачника Д.В. з Вороною Д.М. (т. 2 а.с. 32-80).

Зокрема, 31.03.2022 року відповідач переслав Вороны Д.М. «План прямої дії», а саме (далі - мовою оригіналу):

«1. Топливо

Срок подготовки и начало реализации программы 2 дня

а) провести встречу с имеющимися трейдерами и сообщить о снижении цены до 35 грн за литр на первом этапе и 30 грн на втором этапе

б) в случае отказа или «проблем» исключить трейдера из системы поставок

в) за два часа завести новых трейдеров

г) распределить квоты и заправки

д) начать доставку и реализацию топлива по низким ценам и начать PR медийную работу по освещению этих цен

2. Рабочие бригады

Срок подготовки и начало реализации 5 дней

Сейчас архиважно всеми доступными способами донести до населения тезис о приходе новой власти и порядка «на все времена». Все услышали тезис лидера о том, что «освободим и уйдем». Это один из главных тормозов в работе сегодня, так как Украина внесла изменения в Уголовный Кодекс и наказание за сотрудничество 15 лет.

- Один из мелких способов - это начать работы в городе по уборке, ремонту, облагораживанию центральных улиц и адресной помощи. Эти работы необходимо ежедневно в световой день производить силами городских бригад в ярких (желтых или оранжевых) жилетах. Тогда все жители и проезжающие будут видеть постоянную работу и присутствие новой власти. Также будет изменяться и город. Один из важных тезисов - социальную помощь должны получать те, кто в этом нуждаются. Остальные должны выходить на работы. Так Рузвельт спас США от кризиса, начав строить никому не нужные в тот момент дороги и обеспечив работой и деньгами население запустил механизм обновления экономики. Предлагаем создание бригады в 20-30 человек для Мелитополя и 30-50 человек для Херсона. Сумма оплаты в месяц без налогов наличными 25000 руб месяц. Это будет на 10-15% зарплата выше, чем была раньше. При правильном руководстве город мгновенно увидит работу и исчезающие проблемы.

- необходимо срочно начать восстановительные работы КПШ «Чонгар» и «Армянск» силами бригад по 20 человек в ярких жилетах с надписью на спине «Мелітополь», «Херсон», «Симферополь» и т.д. Это покажет интеграцию и восстановительные работы. Там много разбитого и покарещеного, это необходимо срочно восстанавливать. Все поймут, что пришла новая власть. Через 10-20 дней работ на жилетки необходимо дописать или доклеить логотип России. Зарплата бригадам предлагается та же.

3. Социальные волонтеры

Собирается группа молодых людей 30-50 человек на город, с оплатой 20000 руб месяц

Группа начинает мониторить ежедневно весь населенный пункт от дома к дому.

Одеты в яркие жилеты с большим красным крестом.

В задачи входит:

- сбор информации о социально необеспеченных слоях населения с оформлением всех необходимых документов для выплат и гумпомощи, пенсии и т.л.

- сбор информации для мэрии о проблемах жилых домов и прилегающих территорий

- сбор оперативной информации

- оружие, подозрительные лица, арендаторы квартир и т.д.

- посредством разговоров передача важной информации «от лица к лицу» о действиях новой власти. Очень важный фактор работы!

4. Уборка урожая

Срок подготовки и реализации программы 2 недели

В течении месяца и далее созреет урожай и начнется коррупция, саботаж и потери урожая, то есть снижение всех ожидаемых показателей. Это грядет как «неожиданно выпал снег». Много предприятий бежавших чиновников и предпринимателей. Поэтому сейчас архиважно создать сельскохозяйственный штаб, получить объективную картину. Создать запрос по топливу, технике, необходимым рабочим рукам и торговым площадкам сбыта. Поставить ожидаемый урожай в планы Крымского и РФ министерства сельского хозяйства, выполнить эту программу.

Сейчас срочно надо начать публичный поиск на работы бригады в 300 человек на территориях Мелитополя и Херсона. Это также покажет серьезность намерений власти.

5. Штаб бизнеса

Необходимо срочно создать штаб из представителей бизнеса по направлениям и начинать полный анализ потребностей города в новых условиях и срочно реализовывать все бизнес-механизмы. В штаб должны войти представители всех структур бизнеса, представитель города, представитель РФ и наш представитель.

6. Иные меры по обеспечению тезиса о неизбежности новой власти:

- распространение слухов

- прямые высказывания представителей местной власти и политиков уровня РФ

- начало выдачи паспортов

- выдача новых автомобильных регистрационных номеров

- городские сборы и повестка дня о планах на 2022 -2028 год. По типу Нью-Васюков это сразу их приведет в чувство.

- предложения в школах и в СМИ на учебу во всех ВУЗах РФ и квотах на бесплатное обучение

- проведение срочных семинаров для врачей, учителей и т.д. Как минимум нанять преподавателей на рынке в РФ и провести тренинги

- обмен опытом и конференции между городами, бизнесом, представителями власти новых территорий» (т. 2 а.с. 37-40).

Крім того, зазначені особи вважають (далі - мовою оригіналу): *«Важнейшей задачей сегодняшнего момента является наполнение местных бюджетов органов власти освобожденных территорий, что позволит обеспечить полноценное функционирование новых органов власти, выплату заработной платы бюджетникам, пенсионных выплат, обеспечит работу коммунальных служб коммунальных предприятий» (т. 2 а.с. 43).*

Відповідач та Ворона Д.М. обговорювали варіанти для поповнення місцевих бюджетів на окупованих територіях Запорізької області: *«Предлагаемые налоги для пополнения местных бюджетов: 1) На первом этапе (6 месяцев) предлагается взимать временный налог со всех подакцизных товаров(топливо, сигареты ,спиртные напитки). Физически предлагается решением ВГА областей ввести следующие нормы: от 5 до 10% на эти*

6

групи товарів. Оформлення заявки на ввоз будь-якої партії з данної групи товарів проводиться по принципу єдиного вікна (комунальне підприємство при районній или горадміністрації либо Воєнно-громадянської адміністрації (виконує функції обласної адміністрації)). При подачі заявки проходить оплата установлених зборів, тільки після цього видається дозволення на ввоз даних товарів. Пропонуємі збори: 1. Топливо (бензини, дизель) С 1 літра - 3-5 рублів; 2. Сигарети С 1 пачки - 10-15 рублів 3. Спиртне (водка, вино, спирт) Водка 1 літр - 15 рублів Вино 1 літр - 10 рублів Спирт 1 літр - 40 рублів. В теченні 6 місяців провести реєстрацію при адміністраціях списків підприємців, котрі будуть цим займатися. Наступний етап: відносно інших позицій по податках, ФРІА за 6 місяців розробити систему податків и зборів, а поки оголосити вільну підприємницьку діяльність (бізнес оживить, ціни поступово знизяться). При цьому групи товарів обкладаються податком, заборонити ввозити середніми и малими партіями (не більше 2 літрів спиртних напоїв сумарно на людину; не більше 2-х блоків сигарет сумарно на людину; не більше 100 літрів палива в канистрах на людину). Почати вводити названі норми и правила з 01.05.2022г. Це те що можливо и необхідно оперативно реалізувати. З боку сухопутного проїзду з регіону ДНР-ЛНР та ж норма и також контролювати через блокпости! Движення товарів Должно здійснюватися тільки по єдиним правилам для Республіки Крим и ДНР-ЛНР» (т. 2 а.с. 4-44).

27.05.2022, цитуючи автора, Табачник Д.В. побажав Вороні Д.М. (далі - мовою оригіналу) «Успехів в покороєнні «Агро-баронів», до цього надав інформацію щодо громадянина Ткачова, який володіє мережею продуктивих магазинів, заводом з очищення рису та його фасуванням, комбінатом з переробки сої та питання для обговорення з ним: «ВОПРОСИ ДЛЯ ОБСУЖДЕНИЯ С ТКАЧЕВЫМ: 1) Существует значительный объем с/х продукции, цены на которую пока значительно ниже, чем в России: а) около 5.000 тонн риса (наша цена около 300 долларов/тонна - в России 550-600 долларов тонна); б) большой объем сои - 10.000-15.000 тонн (цена 26.000-27.000 руб./тонна, в России - 34.000-36.000 руб./тонна); в) приближается сбор черешни (Мелитополь - уникальный регион по этой культуре). Объем невероятный - 25.000-30.000 тонн. Один рефрижератор принимает 16-17 тонн. 2) Взятие в управление крупных аграрных предприятий (на каких условиях?): а) Агрохолдинг «Мелитопольская черешня»; б) несколько крупных элеваторов; в) крупные агрохозяйства; г) маслоэкстракционные комбинаты; д) теоретически - один из портов.» (т. 2 а.с. 55).

Отже, зазначені докази містять відомості про те, що Табачник Д.В. безпосередньо бере участь у державному фінансуванні та матеріально-технічному забезпеченні створення та функціонування адміністрацій на тимчасово окупованих російською федерацією територіях України.

Вищий антикорупційний суд рішенням від 31.07.2023, яке набуло законної сили, у справі № 991/6040/23 частково задовольнив позов Міністерства юстиції України та застосував до Ворони Д.М. санкцію, передбачену п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону (т. 2 а.с. 83-99). Зазначеним рішенням суд встановив обставини тісного зв'язку Табачника Д.В. та Ворони Д.М., які 31.03.2022 розробили «План прямої дії» та здійснили пропозиції для поповнення місцевих бюджетів на окупованих територіях Запорізької області, що вказують на причетність Табачника Д.В. до участі у фактичному створенні окупаційних адміністрацій, а також у державному фінансуванні та матеріально-технічному забезпеченні створення та функціонування таких адміністрацій. Такі обставини не підлягають доказуванню відповідно до ч. 4 ст. 78 КАС України.

3. Інформаційне сприяння збройній агресії проти України шляхом організації, фінансування та безпосереднього здійснення публічних дій, спрямованих на:

- виправдування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії проти України, окупації територій України, вчинення діянь, які відповідно до норм міжнародного

права та/або законодавства України мають ознаки воєнних злочинів, геноциду або злочинів проти людяності (абз. 3 пп. «б» п. 2 абз. 4 ч. 1 ст. 5-1 Закону);

- підтримання політики держави-агресора щодо невизнання права Українського народу на самоідентифікацію та самовизначення, викривлення уявлення про самобутність Українського народу та його прагнення до незалежності, що реалізується через поширення фальшивих ідеологем, в основі яких лежить завідомо хибне та маніпулятивне отождошення українського патріотизму з "нацизмом" чи іншими людиноненависницькими ідеологіями (абз. 5 пп. «б» п. 2 абз. 4 ч. 1 ст. 5-1 Закону).

Під публічними діями розуміються дії, адресовані невизначеному колу осіб, зокрема у мережі Інтернет або за допомогою медіа (абз. 7 пп. «б» п. 2 абз. 4 ч. 1 ст. 5-1 Закону).

Матеріали справи містять публікації у медіа з відомостями про активну пропагандистську позицію Табачника Д.В.

Зокрема, 01.06.2023 у м. Москві російської федерації відповідач взяв участь у форумі під назвою «Какая Украина нам нужна» (мовою оригіналу), в якому політичні діячі російської федерації проаналізували варіанти розвитку подій в Україні та запропонували творчі ідеї майбутнього облаштування України та її взаємини із росією.

Табачник Д.В. війну в Україні називає «конфліктом», вважає, що перемога буде для росії показником відстоювання власних кордонів, традицій, національності та мови. Щодо майбутнього України, відповідач затверджує, що «історично російські землі» мають стати частиною російської федерації, а інші частини України можуть бути частиною федерації, як автономні республіки: *«исторически русские земли должны стать частью большой россии, в то время как другие территории могут войти в состав рф в качестве автономных регионов. Ведь украинская культура, наука и промышленность появились именно во времена российской империи.»* (мовою оригінала) (посилання <https://ruskiymir.ru/publications/314104/>, т. 2 а.с. 105-106).

У своєму виступі на каналі «Крим24» відповідач заперечує існування української нації. Табачник Д.В. наголошує, що потрібно повернути російській федерації всі «русские земли», а іншу територію України зробити буферною зоною або віддати іншим країнам, зокрема Угорщині, Польщі та Румунії: *«Пора вернуть часть нынешних украинских земель их первообладателям – Польше, Венгрии и Румынии.»*, *«В первую очередь русские земли должны отойти к россии, и пусть меня критикуют специалисты, я как историк считаю, что Галичина - это не украинские земли и населения там далеко не украинское. Это галичане, это отдельный этнос.»* «Нельзя оставлять ни малейшего островка украинскости!», «Нам нужно идти на вот эту антироссийскую украинскость, она должна быть уничтожена» (посилання <https://crimea-news.com/society/2023/08/25/1166476.html>, т. 2 а.с. 111-112).

07.06.2023 на території тимчасово окупованої АР Крим відбулося пленарне засідання Лівадійського клубу у рамках XVI Міжнародного фестивалю «Велике російське слово» з головною темою «Русский мир на переломе», на засіданні якого був присутній Табачник Д. В. Зокрема, обговорили проблеми та перспективи розвитку російського світу, визначили, що програма-мінімум очевидна: звільнення всієї території нових російських регіонів та їх включення до складу російської федерації загалом – у колишніх адміністративних кордонах. Зазначили, що збереження у складі України Чорноморського узбережжя, таких міст як Одеса, Харків, Дніпропетровськ (російське місто Катеринослав) неможливе, необхідно повернути всю територію колишньої України в «лоно» російського світу чи підготувати політичні умови для такого повернення. Табачник Д.В. зазначив, що «границы россии должны стремиться даже не к советским, а к дореволюционным имперским временам» (посилання: http://crimea.gov.ru/news/07_06_23; <http://www.pnp.ru/politics/v-krymu-iskali-otvet-na-vopros-putina-gde-zakanchivaetsya-granica-rossii.html>, т. 2 а.с. 113-119).

02.06.2023 Табачник Д.В. висловив свою позицію, яка полягає у підтримці ключової пропагандистської риторики країни-агресора щодо «денацифікації України», зазначив про

те, що росії поки що немає сенсу вести переговори з Володимиром Зеленським: «начинать переговоры можно только после денацификации Украины. Я исхожу из тех постулатов, которые являются общепринятыми. Президент Российской Федерации сказал о денацификации. Наверное, переговоры стоит вести, когда произойдет это. И когда это будет не только декларируемым с российской стороны лозунгом, но осознанным фактом с украинской стороны — отказ от целого ряда постулатов, которые являются явно нацистскими. Россия начала специальную военную операцию на Украине 24 февраля 2022 года. Владимир Путин назвал ее целью «защиту людей, которые на протяжении восьми лет подвергаются издевательствам, геноциду со стороны киевского режима» (посилання <http://ria.ru/20230602/peregovory-1875685241.html>, т. 2 а.с. 120-121).

Таким чином, Табачник Д.В. своїми публічними висловами, заявами виправдовує, визнає правомірною збройну агресію російської федерації проти України, підтримує політику держави-агресора щодо невизнання права України, українського народу на самоідентифікацію та самовизначення, викривляє факти про самотність українського народу та його прагнення до незалежності, що реалізується не тільки через поширення ідеологій та російських наративів, але і через їх втілення, реалізацію завдяки здобутим під час соціально-політичного життя на території України знанням і навикам.

З огляду на викладене, суд вважає, що поданих позивачем доказів достатньо, щоб дійти висновку, що такі дії Табачника Д.В., визначені пп. «г», «е», «з» п. 1 та абз. 3, 5 пп. «в» п. 2 абз. 4 ч. 1 ст. 5-1 Закону, почали існувати до 24.05.2022, продовжують існувати після зазначеної дати та є підставами для застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону - стягнення активів в дохід держави.

Щодо підстав застосування санкції

24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй (далі - ООН). До складу ООН увійшли, серед інших, Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24.08.1991 - Україна), союз радянських соціалістичних республік (із 24.12.1991 - російська федерація) та ще 49 країн-засновниць, а надалі до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до п. 1 ст. 1 Статуту ООН Організація Об'єднаних Націй переслідує мету підтримувати міжнародний мир і безпеку, і з цією метою вживати ефективних колективних заходів для запобігання і усунення загрози миру і подавлення актів агресії чи інших порушень миру, проводити мирними засобами відповідно до принципів справедливості і міжнародного права налагодження чи вирішення міжнародних спорів чи ситуацій, які можуть призвести до порушення миру.

Пунктом 2 ст. 2 Статуту ООН передбачено, що всі члени Організації Об'єднаних Націй добросовісно виконують прийняті на себе за цим Статутом обов'язки, щоб забезпечити їм всім у загальному права і переваги, що випливають з належності до складу Членів Організації. Відповідно до п. 4 вказаної статті Статуту ООН всі члени Організації Об'єднаних Націй утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою чи її застосування як проти територіальної недоторканності чи політичної незалежності будь-якої країни, так і будь-яким іншим способом, несумісним з Цілями Організації Об'єднаних Націй.

При цьому, в преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 зазначено, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

24.08.1991 Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено

незалежність України та створення самостійної української держави - України, територія якої є неподільною та недоторканою.

28.01.2003 Україна та російська федерація уклали Договір про українсько-російський державний кордон (ратифікований Законом України від 20.04.2004 №1681-IV).

Відповідно до ст. 2 зазначеного Договору сторони домовилися, що Українсько-російський державний кордон проходить так, як це зазначено в Описі проходження державного кордону між Україною та Російською Федерацією (Додаток 1) і зображено суцільною лінією червоного кольору на картах державного кордону між Україною та російською федерацією (Додаток 2), станом на момент підписання цього Договору.

У преамбулі Договору сторони зазначили про прихильність цілям і принципам Статуту Організації Об'єднаних Націй, а також положенням Гельсінського Заключного акта 1975 року, яким затверджена «Декларація принципів, якими держави-учасниці керуватимуться у взаємних відносинах». Декларацією закріплені такі принципи: 1) суверенна рівність, поважання прав, притаманних суверенітету; 2) незастосування сили або погрози силою, 3) непорушність кордонів, 4) територіальна цілісність держав, 5) мирне врегулювання суперечок, 6) невтручання у внутрішні справи, 7) поважання прав людини та основних свобод, включаючи свободу совісті, релігії та переконань, 8) рівноправ'я та право народів розпоряджатися своєю долею, 9) співробітництво між державами, 10) сумлінне виконання зобов'язань за міжнародним правом.

Згідно зі ст. 2 Конституції України, що є Основним Законом України, суверенітет України поширюється на всю її територію. Україна є унітарною державою. Територія України в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно з пунктом 2 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 02.03.2022 (A/ES-11/L.1) встановлено факт агресії російської федерації проти України, зокрема, зазначено, що Генеральна Асамблея висловлює глибоке співчуття з приводу агресії, вчиненої російською федерацією на території України у порушення п. 4 ст. 2 Статуту ООН.

Отже, незважаючи на вказані закріплені та визнані міжнародні норми, російська федерація порушила вимоги Статуту ООН, зокрема, наразі здійснює нічим не виправдану агресію проти України, як країна-агресор. Така заздалегідь спланована збройна агресія росії проти України розпочалася 20.02.2014 з військової операції збройних сил російської федерації із захоплення (тимчасової окупації) частини території України - Кримського півострова, після чого росія перейшла до наступного етапу - війни на українському Донбасі. Так, підрозділи російського спецназу та інших збройних формувань російської федерації захопили місцеві органи влади, поліцейські відділки, військові об'єкти України в окремих районах Донецької і Луганської областей України.

28 лютого 2014 року відбулося Засідання Ради Безпеки ООН, на якому вперше було проінформовано членів цього єдиного міжнародного органу колективної безпеки про початок збройної агресії російської федерації, яка відбулася на території Автономної Республіки Крим – території Незалежної України.

Станом на 01.03.2014 ситуація продовжувала загострюватися. Зокрема, рада федерації російської федерації прийняла рішення про надання згоди президенту російської федерації на використання військових підрозділів в Україні. Засідання ради федерації стало підставою проведення 7124-го засідання Ради Безпеки ООН, на якому у відкритому засіданні Постійний представник України при ООН вже публічно оцінив дії російської федерації як акт агресії проти України. У своїх виступах позицію підтримали Члени Ради Безпеки ООН.

Досягнуті в подальшому за посередництва ОБСЄ, а також Німеччини і Франції Мінські домовленості та домовленості у «Нормандському форматі» з першого ж дня не виконувалися російською федерацією, яка замість їх імплементації намагалася замінити процес мирного врегулювання та зусилля, спрямовані на те, щоб припинити застосування збройної сили, наданням «особливого статусу» створеним нею квазідержавним утворенням.

Розпочавши збройну агресію проти України, російська федерація порушила

фундаментальні норми й принципи міжнародного права, низку двосторонніх і багатосторонніх договорів та угод.

Починаючи з листопада 2021 року, російська федерація активно накопичувала війська на кордоні з Україною як зі свого боку, так і з боку Республіки Білорусь, запевняючи при цьому про відсутність будь-яких намірів атакувати Україну.

21.02.2022 російська федерація офіційно «визнала» «державами» створені в окремих районах Донецької та Луганської областей України терористичні утворення «луганська народна республіка» та «донецька народна республіка».

24.02.2022 президент російської федерації оголосив про початок «спеціальної військової операції» під приводом здійснення, зокрема, «демілітаризації та денацифікації України».

Після цього, близько четвертої години ранку були здійснені ракетні удари по всій території України, а російські війська здійснили широкомасштабне вторгнення на територію України, увійшовши з боку російської федерації, Республіки Білорусь та тимчасово окупованого Кримського півострова.

12.10.2022 Генеральна Асамблея ООН на поновленій 11-й Надзвичайній спеціальній сесії щодо агресії російської федерації проти України переважною більшістю голосів схвалила резолюцію A/RES/ES-11/4 «Територіальна цілісність України: захист принципів Статуту ООН». За резолюцію проголосували 143 держави – члени ООН, 35 країн утрималися, лише 5 проголосували проти (російська федерація, Республіка Білорусь, КНДР, Нікарагуа, Сирія). У резолюції підтверджується відданість суверенітету, незалежності, єдності та територіальній цілісності України в межах її міжнародно визнаних кордонів, що поширюються на її територіальні води, а також міститься рішуча вимога до російської федерації негайно вивести всі військові сили з території України.

Ухвалена резолюція ГА ООН стала важливою частиною міжнародного інструментарію для притягнення російської федерації до відповідальності за її злочини проти Українського народу та формування міжнародної коаліції на підтримку України.

23.11.2022 Європейський Парламент схвалив резолюцію 2022/2896(RSP) «Про визнання російської федерації державою-спонсором тероризму». За резолюцію проголосували 494 європарламентарі, 58 були проти, 44 утрималися. У резолюції підтверджується неухильна підтримка незалежності, суверенітету та територіальній цінності України в межах її міжнародно визнаних кордонів.

Ухвалена резолюція вказує на визнання європейським співтовариством триваючої збройної агресії російської федерації, яка почалась ще в 2014 та визнання злочинних дій, вчинених російською федерацією проти державного суверенітету України та її мирного населення.

Відповідно до норм ст. 64 Конституції України конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України. В умовах воєнного або надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод із зазначенням строку дії цих обмежень.

Відповідно до ст. 2 Закону правову основу застосування санкцій становлять Конституція України, міжнародні договори України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, закони України, нормативні акти Президента України, Кабінету Міністрів України, рішення Ради національної безпеки та оборони України, відповідні принципи та норми міжнародного права.

Санкції є спеціальними економічними та іншими обмежувальними заходами, які застосовуються з метою захисту національних інтересів, національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України, протидії терористичній діяльності, а також запобігання порушенню, відновлення порушених прав, свобод та законних інтересів громадян України, суспільства та держави (ч. 1 ст. 1 Закону).

Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо

підвищення ефективності санкцій, пов'язаних з активами окремих осіб» № 2257-IX від 12.05.2022, який набрав чинності 24.05.2022 (далі – Закон № 2257-IX), внесені зміни до Закону та доданий додатковий вид санкції - стягнення в дохід держави активів, що належать фізичній або юридичній особі, а також активів, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними (п. 1-1 ч. 1 ст. 4 ЗУ «Про санкції»).

Така санкція має винятковий характер та може бути застосована лише щодо фізичних та юридичних осіб, які своїми діями створили суттєву загрозу національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України (в тому числі шляхом збройної агресії чи терористичної діяльності) або значною мірою сприяли (в тому числі шляхом фінансування) вчиненню таких дій іншими особами, у тому числі до резидентів у розумінні Закону України «Про основні засади примусового вилучення в Україні об'єктів права власності Російської Федерації та її резидентів» (ч. 1 ст. 5-1 Закону).

Зазначена санкція застосовується рішенням Вищого антикорупційного суду за позовом центрального органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері стягнення в дохід держави активів осіб, щодо яких застосовано санкції (ч. 1, 6, 7 ст. 283-1 КАС України, ч. 2 ст. 5-1 Закону).

Таким центральним органом виконавчої влади, відповідно до п. 1 Положення про Міністерство юстиції України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України № 228 від 02.07.2014, є Міністерство юстиції України.

Згідно з приписами абз. 2 ч. 1 ст. 5-1 Закону ця санкція може бути застосована виключно:

1) в період дії правового режиму воєнного стану чи після його припинення або скасування (якщо позовну заяву про застосування цієї санкції подано в період дії правового режиму воєнного стану);

2) за умови, що на відповідну фізичну чи юридичну особу в порядку, визначеному цим Законом, вже накладено санкцію у виді блокування активів.

У зв'язку із військовою агресією російської федерації проти України Указом Президента України № 64/2022 від 24.02.2022 в Україні введено воєнний стан, дія якого неодноразово продовжувалася. Указом Президента України від 05.02.2024 № 49/2024, затвердженим Законом України від 06.02.2024 № 3564-IX «Про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні», дію воєнного стану продовжено з 05 год 30 хв 14.02.2024 на 90 діб (т. 1 а.с. 46-47).

Отже, на момент розгляду позовної заяви в Україні діє правовий режим воєнного стану.

Пунктом 2 рішення Ради національної безпеки і оборони від 18.11.2023 «Про застосування та внесення змін до персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)», введене в дію Указом Президента України від 18.11.2023 № 758/2023, до Табачника Д.В. строком на 10 років застосовано санкції, передбачені Законом, зокрема, блокування активів (п. 3 додатку до рішення; т. 1 а.с. 61-66).

Так, згідно із ч. 3 ст. 5 Закону рішення щодо застосування, скасування та внесення змін до санкцій щодо окремих іноземних юридичних осіб, юридичних осіб, які знаходяться під контролем іноземної юридичної особи чи фізичної особи-нерезидента, іноземців, осіб без громадянства, а також суб'єктів, які здійснюють терористичну діяльність (персональні санкції), передбачених пунктами 1, 2-21, 23-25 частини першої статті 4 цього Закону, приймається Радою національної безпеки та оборони України та вводиться в дію указом Президента України. Відповідне рішення набирає чинності з моменту видання указу Президента України і є обов'язковим до виконання.

Наведене також узгоджується і з положеннями ст. 10 Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України», згідно з якою прийняті РНБО рішення вводяться

в дію указами Президента України. Рішення РНБО, введені в дію указами Президента України, є обов'язковими до виконання органами виконавчої влади.

Отже, санкція у виді блокування активів застосована належними суб'єктами та після набрання чинності Законом України № 2257-ІХ, тобто після 24.05.2022. Рішення РНБО від 18.11.2023 та Указ Президента України від 18.11.2023 № 758/2023 є чинними, матеріали справи не містять відомостей щодо їх оскарження чи скасування.

Дії відповідача, які встановлені у ході судового розгляду, вчинялись до 24.05.2022 (до набрання Законом України № 2257-ІХ чинності) та після вказаної дати. При цьому, рішення РНБО, яким на Табачника Д.В. накладено санкцію у виді блокування активів, прийняте 18.11.2023.

З огляду на це, суд зазначає, що підставами застосування санкцій у виді блокування активів фізичних та юридичних осіб згідно з п. 1 ч. 1 ст. 3 Закону є дії фізичної та юридичної особи, які створюють реальні та/або потенційні загрози національним інтересам, національній безпеці, суверенітету і територіальній цілісності України, сприяють терористичній діяльності та/або порушують права і свободи людини і громадянина, інтереси суспільства та держави, призводять до окупації території, експропріації чи обмеження права власності, завдання майнових втрат, створення перешкод для сталого економічного розвитку, повноцінного здійснення громадянами України належних їм прав і свобод, які виникли з моменту набуття чинності Закону у 2014 році.

Норма, зазначена у п. 1 ч. 1 ст. 3 Закону, в цій частині діяла з 12.09.2014. Це свідчить про те, що відповідач мав бути обізнаним про можливість запровадження до нього санкцій з боку держави Україна, у тому числі й блокування активів, у випадку вчинення ним зазначених дій.

У цій частині рішення РНБО про накладення санкції у виді блокування активів Табачника Д.В. з точки зору дії норми у часі відповідає як теоретичним підходам, так і статті 58 Конституції України. На це вказує те, що спочатку був прийнятий Закон, який передбачав наслідки за певні дії, а вже після набуття чинності закону відповідач вчиняв дії, які є підставами для застосування санкції у виді блокування активів як передумови застосування санкції у виді стягнення в дохід держави активів, що належать фізичній або юридичній особі, а також активів, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

Викладене свідчить про наявність обох обов'язкових умов, передбачених абз. 2 ч. 1 ст. 5-1, абз. 2 ч. 3 ст. 6 Закону, для застосування до Табачника Д.В. санкції у виді стягнення в дохід держави активів.

Відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону санкції можуть застосовуватися з боку України по відношенню до іноземної держави, іноземної юридичної особи, юридичної особи, яка знаходиться під контролем іноземної юридичної особи чи фізичної особи-нерезидента, іноземців, осіб без громадянства, а також суб'єктів, які здійснюють терористичну діяльність.

Для такого виду санкцій, як стягнення активів у дохід держави, визначено окремий перелік суб'єктів, до яких їх може бути застосовано (ст. 5-1 Закону).

Табачник Д.В. має громадянство російської федерації (т. 1 а.с. 272-273) та Указом Президента України від 04.02.2023 № 56/2023 позбавлений громадянства України, санкція у виді блокування активів застосована до відповідача як до громадянина російської федерації (т. 1 а.с. 65, 67).

Законом № 2257-ІХ для санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону (стягнення активів в дохід держави), визначено окремий перелік суб'єктів, до яких його може бути застосовано, а також передбачено підстави застосування (ст. 5-1 Закону). Перелік суб'єктів, до яких може бути застосовано санкції, передбачений ч. 2 ст. 1 Закону, перестав мати виключний характер. Втратив такий характер і перелік підстав для їх застосування, передбачений ч. 1 ст. 3 Закону, адже його було розширено ч. 1 ст. 5-1 Закону.

З огляду на зазначене, у контексті застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, суд надає оцінку вчиненню особою дій, передбачених як ст. 3 Закону, так і ст. 5-1 Закону, а також приналежність відповідача до суб'єктів, передбачених як ч. 3 ст. 3, так і ст. 5-1 Закону.

Отже, суд, надавши оцінку доводам позивача, встановивши обставини щодо віднесення відповідача до суб'єкта, який своїми діями створив суттєву загрозу національним інтересам, національній безпеці, суверенітету та територіальній цілісності України, та які призводять до окупації території України, обмеження та позбавлення права власності, завдання майнових втрат, створення перешкод для сталого економічного розвитку, повноцінного здійснення громадянами України належних їм прав і свобод, дійшов висновку про можливість застосування до Табачника Д.В. санкції у виді стягнення активів в дохід держави з огляду на віднесення його як до переліку суб'єктів, передбаченого ч. 2 ст. 1 Закону, так і передбаченого ч. 1 ст. 5-1 Закону.

Щодо активів, до яких можуть застосовуватися санкції

У п. 1 ч. 1 ст. 4 Закону зазначено про два види активів, на які можуть бути накладені санкції: 1) ті, що належать фізичній або юридичній особі та 2) ті, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

Закон окремо не визначає змісту категорії «активи», утім у чинному законодавстві це поняття має сталий характер, визначений низкою законодавчих актів (Податковий кодекс України, п. 2 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» № 361-ІХ від 06.12.2019, який набрав чинності 28.04.2020 тощо). Під «активами» розуміється майно, майнові та немайнові права, кошти в національній та іноземній валютах, електронні гроші, цінні папери, віртуальні активи тощо.

Майно – окремі речі, сукупність речей, а також майнові права та обов'язки, відповідно до ст. 190 ЦК України. Майнові права – будь-які права, пов'язані з майном, відмінні від права власності, у тому числі права, які є складовою частиною права власності (права володіння, розпорядження, користування), а також інші специфічні права та право вимоги. Майнове право, яке можна визначити як «право очікування», є складовою частиною майна як об'єкта цивільних прав. Майнове право - це обмежене речове право, за яким власник цього права наділений певними, але не всіма правами власника майна, та яке засвідчує правомочність його власника отримати право власності на нерухоме майно чи інше речове право на відповідне майно у майбутньому.

Поняття «майно» може означати «існуюче майно» або активи, включаючи права вимоги, стосовно яких заявник може стверджувати, що він має принаймні «законне сподівання» на отримання можливості ефективно здійснити майнове право (п. 32 рішення у справі «Стретч проти Сполученого Королівства» від 24.06.2003, заява № 44277/98).

У даному випадку, позовні вимоги стосуються об'єктів нерухомого майна, грошових коштів, прав вимоги, прав на компенсацію грошових коштів та у повній мірі охоплюються законодавчим визначенням активів.

Стосовно правомочностей Табачника Д.В. щодо визначених у позовній заяві активів, які перебувають у власності відповідача, а також не належать йому, суд зазначає таке.

Правом власності є право особи на річ (майно), яке вона здійснює відповідно до закону за своєю волею, незалежно від волі інших осіб. Власникові належать права володіння, користування та розпоряджання своїм майном (ч. 1 ст. 316, ч. 1 ст. 317 ЦК України).

Згідно з ч. 1, 2 ст. 319 ЦК України власник володіє, користується, розпоряджається своїм майном на власний розсуд. Власник має право вчиняти щодо свого майна будь-які дії, які не суперечать закону.

Частиною 7 ст. 319 ЦК України передбачено, що діяльність власника може бути обмежена чи припинена або власника може бути зобов'язано допустити до користування його майном інших осіб лише у випадках і порядку, встановленому законом.

Статтею 41 Конституції України визначено, що кожен має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності. Право власності набувається у порядку, визначеному законом. Під правом володіння власністю визнається юридично забезпечена можливість фактичного панування власника над майном, не пов'язана з використанням його властивостей. Право користування власністю – це юридично забезпечена можливість власника добувати з належного йому майна корисні властивості. Під правом розпорядження розуміють юридично забезпечену можливість власника визначати долю майна (лист Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних та кримінальних справ «Про практику застосування судами законодавства під час розгляду цивільних справ про захист права власності та інших речових прав» від 28.01.2013 № 24-150/0/4-13).

Окрім цього, законодавець виділив таку категорію активів як «активи, щодо яких особа прямо або опосередковано вчиняє дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними» з метою охоплення майна, яке формально не належить суб'єкту, але він може визначати його фактичну долю.

Можливість здійснення дій, тотожних за змістом здійсненню права розпорядження, - це фактична здатність особи визначати долю активу, незалежно від того, яким чином ця можливість може бути реалізована.

Отже, стягненню в дохід держави підлягають усі активи, які прямо або опосередковано, тобто через інших осіб, перебувають у власності (розпорядженні) відповідача.

Активи, які знаходяться у безпосередній власності відповідача

Ухвалою Печерського районного суду м. Києва від 23.10.2015 (справа № 757/39088/15-к) у межах кримінального провадження № 42015000000001866 від 09.09.2015 накладено арешт на майно підозрюваного Табачника Д.В., а саме: на грошові кошти, наявні на банківських рахунках № 26354010058249 (959), 26356030058249 (840), 26300020058249 (840), 262040158249 (840), 33300002058249 (840), 33301001058249 (840), 33302000058249 (840), 33305007058249 (840), 33306006058249 (840), 33307005058249 (840), 33308004058249 (840), 33309003058249(840), що відкриті у ПАТ «СБЕРБАНК»; грошові кошти, наявні на банківському рахунку № 26351600495369, що відкритий в АТ КБ «ПРИВАТБАНК»; грошові кошти, наявні на банківському рахунку № 2625050003319296, що відкритий в ПАТ «ПРОМІНВЕСТБАНК» (т. 2 а.с. 131-133).

30.10.2015 ПАТ «СБЕРБАНК» повідомило НАБУ, що ухвалу Печерського районного суду м. Києва від 23.10.2015 (справа № 757/39088/15-к) про накладення арешту на кошти на рахунку № 262040158249 Табачника Д.В. (РНОКПП 2034013071) прийнято до виконання 29.10.2015. Рахунки № 26354010058249 (959), 26356030058249 (840), 26300020058249 (840), 33300002058249 (840), 33301001058249 (840), 33302000058249 (840), 33305007058249 (840), 33306006058249 (840), 33307005058249 (840), 33308004058249 (840), 33309003058249(840) Табачника Д.В. закрито (т. 2 а.с. 134).

28.10.2015 ПАТ «ПРОМІНВЕСТБАНК» повідомило, що на підставі ухвали Печерського районного суду м. Києва від 23.10.2015 (справа № 757/39088/5-к) накладено арешт на грошові кошти, що знаходяться на рахунку № 2625050003319296 Табачника Д.В. (т. 2 а.с. 135).

Ухвалою Печерського районного суду м. Києва від 22.06.2016 (справа № 757/29619/16-к) у межах кримінального провадження № 42015000000001866 від 09.09.2015 накладено арешт на майно підозрюваного Табачника Д.В., а саме на: грошові кошти, дорогоцінні метали наявні на банківських рахунках № 33402007058249,

33403006058249, 33404005058249, 33405004058249, 33406003058249, 33407002058249, 33408001058249, 33409000058249, 26206027058249, 26201000058249, 26353000058429, 26386000058429, що відкриті ПАТ «СБЕРБПНК», а також безпосередньо на указані банківські рахунки (т. 2 а.с. 194-195).

Фонд гарантування вкладів фізичних осіб повідомив НАБУ про облік коштів, розміщених на рахунках Табачника Д.В. станом на 25.05.2022:

- у ПАТ «МІЖНАРОДНИЙ РЕЗЕРВНИЙ БАНК» обліковуються кошти в сумі 242 031,62 грн на рахунку кредиторської заборгованості № UA053206270000029095440058249 та кошти у сумі 40 446 307,30 грн на рахунку кредиторської заборгованості № UA093206270000029099770058249 (кредитор Табачник Д.В.) для задоволення кредиторських вимог;

- рахунки № 26354010058249 (959), 26356030058249 (840), 26300020058249 (840), 33300002058249 (840), 33301001058249 (840), 33302000058249 (840), 33305007058249 (840), 33306006058249 (840), 33307005058249 (840), 33308004058249 (840), 33309003058249(840), 33402007058249, 33403006058249, 33404005058249, 33405004058249, 33406003058249, 33407002058249, 33408001058249, 33409000058249, 26206027058249, 26201000058249, 26353000058429, 26386000058429 Табачника Д.В. закрито;

- у зв'язку зі змінами в порядку бухгалтерського обліку 11.06.2018 залишок коштів у сумі 63 754,00 грн, які обліковувались на банківському рахунку Табачника Д.В. № 2625050003319296, відкритому у ПАТ «АКЦІОНЕРНИЙ КОМЕРЦІЙНИЙ ПРОМИСЛОВО-ІНВЕСТИЦІЙНИЙ БАНК», перераховані на рахунок № 26208250002913, відкритий Табачнику Д.В. у ПАТ «АКЦІОНЕРНИЙ КОМЕРЦІЙНИЙ ПРОМИСЛОВО-ІНВЕСТИЦІЙНИЙ БАНК»; грошові кошти, наявні на банківському рахунку № 2625050003319296 відсутні, рахунок закрито;

- згідно із рішенням виконавчої дирекції Фонду гарантування вкладів фізичних осіб № 237 від 11.04.2022 кредиторські вимоги Табачника Д.В. включені до 4 черги реєстру акцентованих вимог кредиторів, залишок коштів на рахунку № 26208250002913 у сумі 66 702, 31 грн перерахований на рахунок № UA433000120000029097004183917 у ПАТ «АКЦІОНЕРНИЙ КОМЕРЦІЙНИЙ ПРОМИСЛОВО-ІНВЕСТИЦІЙНИЙ БАНК»;

- кошти на рахунках Табачника Д.В. заблоковані згідно із рішенням РНБО від 19.03.2021 «Про застосування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій), введеного у дію Указом Президента України від 09.04.2021 № 51/2021» (т. 2 а.с. 200-203).

АТ КБ «ПРИВАТБАНК» повідомило, що залишок на рахунку № 26359628692630, який належить Табачнику Д.В., складає 143 718,8 доларів США (сто сорок три тисячі сімсот вісімнадцять доларів вісімдесят центів) (т. 2 а.с. 208).

З наданої Фондом гарантування вкладів фізичних осіб НАБУ відповіді за № 49-1346/24 від 07.02.2024 встановлено, що кредиторські вимоги Табачника Д.В. включено до четвертої черги реєстру акцентованих вимог кредиторів ПАТ «АКЦІОНЕРНИЙ КОМЕРЦІЙНИЙ ПРОМИСЛОВО-ІНВЕСТИЦІЙНИЙ БАНК» на загальну суму 191 039,89 грн.

Окрім цього повідомили про відсутність кредиторських вимог Табачника до АТ «МР БАНК», у зв'язку з тим що Фондом здійснено заміну кредитора Табачника Д.В. в реєстрі акцентованих вимог кредиторів АТ «МР БАНК» на нового кредитора, вимоги якого в процедурі ліквідації банку було задоволено в повному обсязі (т. 2 а.с. 212-214).

Відповідно до листа Спеціалізованої антикорупційної прокуратури № 16/1/5-29127-16 від 22.02.2024, у кримінальному провадженні № 4201500000001866 від 09.09.2015 на підставі ухвали слідчого судді Печерського районного суду м. Києва від 09.02.2017 у справі № 757/5867/17-к накладено арешт на майно підозрюваного, а саме на грошові кошти, паявні на банківському рахунку № 26359628692630, відкритому у СФ ПАТ КБ «Приватбанк», який належить Табачнику Д.В. Наразі арешт не скасовувався та є чинним, арештоване майно на

потреби Збройних Сил України не передавалось, відомості щодо зміни залишку коштів на відповідному банківському рахунку відсутні (т. 2 а.с. 215-218).

Начальник Головного управління розвідки Міністерства оборони України Буданов К. наказом від 12.08.2022 № 62 «Про примусове відчуження майна», наказав здійснити примусове відчуження майна - грошових коштів, що на праві приватної власності належать Табачнику Д.В., на які накладено арешт у кримінальному провадженні № 4201500000001866 від 09.09.2015 та які знаходяться на належних йому рахунках в АТ «МІЖНАРОДНИЙ РЕЗЕРВНИЙ БАНК УКРАЇНИ» (код МФО 320627).

Спеціалізована антикорупційна прокуратура подала до Вищого антикорупційного суду клопотання про скасування арешту майна Табачника Д.В., накладеного ухвалами Печерського районного суду м. Києва від 23.10.2015 (справа № 757/39088/15-к) та від 22.06.2016 (справа № 757/29619/16-к) у межах кримінального провадження № 4201500000001866 від 09.09.2015, яке ухвалою від 23.08.2022 задоволено (справа № 991/3099/22). Наявні на рахунках Табачника Д.В. грошові кошти у сумі 40 688 338,93 грн перераховано на відповідний рахунок військової частини (т. 2 а.с. 217-240).

Суд зауважує, що у даному випадку слідчий суддя дійшов висновку про наявність правових підстав для примусового вилучення майна Табачника Д.В. (т. 2 а.с. 233).

Примусове вилучення майна Табачника Д.В. відбулося в силу Закону України «Про передачу, примусове відчуження або вилучення майна в умовах правового режиму воєнного чи надзвичайного стану».

Водночас ст. 9 Закону України «Про передачу, примусове відчуження або вилучення майна в умовах правового режиму воєнного чи надзвичайного стану» передбачено право власника на повне відшкодування вартості майна (компенсацію) у разі його примусового відчуження в умовах правового режиму воєнного чи надзвичайного стану.

З урахуванням викладеного, належним способом захисту прав та інтересів держави в даному випадку є позбавлення відповідача права на компенсацію грошових коштів.

Отже, належним чином підтверджується наявність у відповідача таких активів:

- грошові кошти у розмірі 143 718,8 доларів США, які розміщено на рахунку № 26359628692630 відкритому в АТ КБ «ПРИВАТБАНК»;
- право кредиторської вимоги, включене до четвертої черги реєстру акцептованих вимог кредиторів ПАТ «АКЦІОНЕРНИЙ КОМЕРЦІЙНИЙ ПРОМИСЛОВО-ІНВЕСТИЦІЙНИЙ БАНК» на загальну суму 191 039,89 грн;
- право на компенсацію грошових коштів, яке належить Табачнику Д.В. відповідно до Закону України «Про передачу, примусове відчуження або вилучення майна в умовах правового режиму воєнного чи надзвичайного стану», у розмірі 40 688 338,93 грн, включених до кредиторських вимог реєстру акцептованих вимог кредиторів АТ «МІЖНАРОДНИЙ РЕЗЕРВНИЙ БАНК», які були примусово передані на потреби Головного управління розвідки Міністерства оборони України згідно наказу начальника Головного управління розвідки Міністерства оборони України від 12.08.2022 № 62 «Про відчуження майна».

Активи, щодо яких Табачник Д.В. може прямо чи опосередковано вчиняти дії, тожожні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

Відповідно до п. 3 ст. 1 Закону України «Про запобігання корупції» близькими особами є члени сім'ї, а також чоловік, дружина, батько, мати, вітчим, мачуха, син, дочка, пасинок, падчерка, рідний та двоюрідний брати, рідна та двоюрідна сестри, рідний брат та сестра дружини (чоловіка), племінник, племінниця, рідний дядько, рідна тітка, дід, баба, прадід, прабаба, внук, внучка, правнук, правнучка, зять, невістка, тесть, теща, свекор, свекруха, батько та мати дружини (чоловіка) сина (дочки), усиновлювач чи усиновлений, опікун чи піклувальник, особа, яка перебуває під опікою або піклуванням особи.

Відповідно до пп. «в» пп. 14.1.159 п. 14.1 ст. 14 Податкового кодексу України пов'язаними фізичними особами є чоловік (дружина), батьки (у тому числі усиновлювачі),

діти (повнолітні/неповнолітні, у тому числі усиновлені), повнорідні та неповнорідні брати і сестри, опікун, піклувальник, дитина, над якою встановлено опіку чи піклування.

Відповідно до ст. 1 Закону України «Про захист економічної конкуренції» пов'язаними особами є юридичні та/або фізичні особи, які спільно або узгоджено здійснюють господарську діяльність, у тому числі спільно або узгоджено чинять вплив на господарську діяльність суб'єкта господарювання. Зокрема, пов'язаними фізичними особами вважаються такі, які є подружжям, батьками та дітьми, братами та (або) сестрами.

Пов'язаною з Табачником Д.В. особою є його мати - Табачник Алла Вікторівна, що підтверджуються актом записом про народження № 3974 від 26.12.1963 (т. 3 а.с. 1-2).

Відповідно до інформації з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно та Реєстру прав власності на нерухоме майно, Державного реєстру Іпотек, Єдиного реєстру заборон відчуження об'єктів нерухомого майна щодо суб'єкта (витяг № 360186699 від 27.12.2023), у власності Табачник А.В., перебуває таке майно (т. 3 а.с. 86-92):

- ½ частка у праві спільної часткової власності на квартиру, загальною площею 126,5 кв.м, житловою площею 55,4 кв.м, розташовану за адресою: м. Київ, вул. Ярославів Вал, будинок 28, квартира 32 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 721955180000), право власності виникло на підставі договору дарування, серія та номер: 2086, виданого 10.09.2015 приватним нотаріусом Київського міського нотаріального округу Мазарчук Н.В.;

- земельна ділянка, площею 0,0519 га, для ведення особистого селянського господарства, кадастровий номер 3223155400:03:024:0137, розташована за адресою: Київська обл., Обухівський р-н, смт Козин, вул. Старокиївська (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 715597032231), право власності виникло на підставі договору дарування, серія та номер: 1961, виданого 02.09.2015 приватним нотаріусом Київського міського нотаріального округу Мазарчук Н.В.;

- земельна ділянка, площею 0,5263 га, для ведення особистого селянського господарства, кадастровий номер 3223155400:03:024:0585, розташована за адресою: Київська обл., Обухівський р-н, смт Козин, вул. Джерельна, земельна ділянка 17 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 715519732231), право власності виникло на підставі договору дарування, серія та номер: 1960 виданого 02.09.2015 приватним нотаріусом Київського міського нотаріального округу Мазарчук Н.В.;

- земельна ділянка, площею 0,15 га, для будівництва і обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд (присадибна ділянка), кадастровий номер 3223155400:03:024:0587, розташована за адресою: Київська обл., Обухівський р-н, смт Козин, вул. Джерельна, земельна ділянка 17 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 715464832231), право власності виникло на підставі договору дарування, серія та номер: 1959, виданого 02.09.2015 приватним нотаріусом Київського міського нотаріального округу Мазарчук Н.В.;

- житловий будинок, загальною площею 672,7 кв. м, житловою площею 96 кв. м, за адресою: Київська обл., Обухівський р-н, смт Козин, вул. Джерельна, 17 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 715382732231), право власності виникло на підставі договору дарування, серія та номер: 1958 виданого 02.09.2015 приватним нотаріусом Київського міського нотаріального округу Мазарчук Н.В.;

- земельна ділянка площею 0,028 га, для ведення особистого селянського господарства, кадастровий номер 3223155400:03:024:0583, розташована за адресою: Київська обл., Обухівський р-н, смт Козин, вул. Старокиївська, 133 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 102465032231), право власності виникло на підставі договору дарування, серія та номер: 2088, виданого 10.09.2015 приватним нотаріусом Київського міського нотаріального округу Мазарчук Н.В.;

- земельна ділянка площею 0,1015 га, для ведення особистого селянського господарства, кадастровий номер 3223155400:03:024:0219, розташована за адресою: Київська обл., Обухівський р-н, смт Козин, вул. Старокиївська, 131 (реєстраційний номер

об'єкта нерухомого майна: 102376832231), право власності виникло на підставі договору дарування, серія та номер: 2087, виданого 10.09.2015 приватним нотаріусом Київського міського нотаріального округу Мазарчук Н.В.

Попереднім власником зазначеного майна був відповідач - Табачник Д.В.

Аналізуючи фактичні обставини набуття вказаних активів близьким родичем відповідача суд встановив таке. 17.08.2015 у м. Тель-Авів в Ізраїлі Табачник Д.В. довіреністю уповноважив свого батька - Табачника В.І. продати, подарувати або іншим чином відчужити матері - Табачник А.В., належне йому майно:

- земельну ділянку, розташовану за адресою: Київська обл., Обухівський р-н, смт Козин, вул. Старокиївська, 132, кадастровий номер 3223155400:03:024:0587;
- будинок, розташований за адресою: Київська обл., Обухівський р-н, смт Козин, вул. Старокиївська, 132;
- земельну ділянку, розташовану за адресою: Київська обл., Обухівський р-н, смт Козин, вул. Старокиївська, 132, кадастровий номер 3223155400:03:024:0585;
- земельну ділянку, розташовану за адресою: Київська обл., Обухівський р-н, смт Козин, вул. Старокиївська, кадастровий номер 3223155400:03:024:0137;
- квартиру (частину квартири), розташовану за адресою: м. Київ, вул. Ярославів Вал, будинок 28, квартира 32.

Вказану довіреність посвідчено у суді м. Тель-Авів адвокатом-нотаріусом Наталією Шнеерсон за № 575/2015, апостиль проставлений 19.08.2015 за № 13211/15 (т. 2 а.с. 157-160, 171-173).

Також довіреністю від 23.08.2015, посвідченою адвокатом-нотаріусом Наталією Шнеерсон за № 586/2015, апостиль проставлений 25.08.2015 за № 14419 (т. 3 а.с. 223-228), відповідач уповноважив свого батька – Табачника В.І. відчужити належне йому майно:

- земельну ділянку, розташовану за адресою: Київська обл., Обухівський р-н, смт Козин, вул. Старокиївська, 131, кадастровий номер 3223155400:03:024:0219;
- земельну ділянку, розташовану за адресою: Київська обл., Обухівський р-н, смт Козин, вул. Старокиївська, 133, кадастровий номер 3223155400:03:024:0583.

02.09.2015 на підставі договорів дарування, посвідчених приватним нотаріусом Київського міського нотаріального округу Мазарчук Н.В., зареєстрованих в реєстрі за № 1958, 1959, 1961, 1960, Табачник Д.В. подарував житловий будинок, розташований за адресою: Київська обл., Обухівський р-н, смт Козин, вул. Старокиївська, 132, та три земельні ділянки з кадастровими номерами: 3223155400:03:024:0587, 3223155400:03:024:0137, 3223155400:03:024:0585, своїй матері Табачник А.В. (т. 2 а.с. 153-160, 178-186, 220-222, 229-231).

Окрім цього, 10.09.2015 на підставі договорів дарування, посвідчених приватним нотаріусом Київського міського нотаріального округу Мазарчук Н.В., зареєстрованих в реєстрі за № 2086, 2087, 2088, передав також ½ частину квартири № 32, розташованої за адресою: м. Київ, вул. Ярославів Вал, будинок 28, та дві земельні ділянки з кадастровими номерами 3223155400:03:024:0219, 3223155400:03:024:0583 своїй матері Табачник А.В. (т. 2 а.с. 166-173, 223-225, 226-228).

Встановлено, що укладенню вказаних правочинів у вересні 2015 року передувало повідомлення 25.05.2015 Табачнику Д.В. про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 191 КК України, санкція статті якого передбачає додаткове покарання у виді конфіскації майна, 19.06.2015 підозрюваного оголошено у розшук.

Напередодні, 01.03.2015 відповідач виїхав до Республіки Білорусь через КПП «Нові Яриловичі» (т. 2 а.с. 130), а 19.12.2016 отримав паспорт громадянина російської федерації (т. 1 а.с. 192, 262).

Тобто, у суду є обґрунтовані підстави вважати, що відповідач, перебуваючи у розшуку, будучи підозрюваним у вчиненні кримінального правопорушення, санкція якого

передбачає додаткове покарання у виді конфіскації майна, розуміючи можливість застосування до нього покарання у вигляді конфіскації, надав довіреність своєму батькові Табачнику В.І. для перереєстрації усього належного йому нерухомого майна на його матір Табачник А.В.

Також суд бере до уваги той факт, що 14.08.2014 Верховна рада України прийняла Закон України «Про санкції», 19.12.2016 Табачник Д.В. набув громадянство російської федерації. Однією з підстав для застосування санкцій є дії іноземної держави, іноземної юридичної чи фізичної особи, які створюють реальні та/або потенційні загрози національним інтересам, національній безпеці, суверенітету і територіальній цілісності України, тощо (п. 1 ч. 1 ст. 3 Закону України «Про санкції»).

Таким чином, зважаючи на свою антиукраїнську позицію, відповідач міг розуміти вірогідність застосування до нього та його майна інших, відмінних від кримінального-правового характеру заходів з боку держави у межах санкційних процедур.

Відповідно до ст. 202 ЦК України правочином є дія особи, спрямована на набуття, зміну або припинення цивільних прав і обов'язків. За змістом ч. 5 ст. 203 ЦК України правочин має бути спрямований на реальне настання правових наслідків, що обумовлені ним. Відповідно до змісту ст. 234 ЦК України фіктивним є правочин, який вчинено без наміру створення правових наслідків, які обумовлювалися цим правочином.

Фіктивний правочин визнається судом недійсним. Правові наслідки визнання фіктивного правочину недійсним встановлюються законами.

У фіктивних правочинах внутрішня воля сторін не відповідає зовнішньому її прояву, тобто обидві сторони, вчиняючи фіктивний правочин, знають заздалегідь, що він не буде виконаний, тобто мають інші цілі, ніж передбачені правочином. Такий правочин завжди укладається умисно. Основними ознаками фіктивного правочину є: введення в оману третьої особи щодо фактичних обставин правочину або дійсних намірів учасників; свідомий намір невиконання зобов'язань договору; приховування справжніх намірів учасників правочину. Укладення договору, який за своїм змістом суперечить вимогам закону, оскільки не спрямований на реальне настання обумовлених ним правових наслідків, є порушенням ч. 1 та 5 ст. 203 ЦК України, що за правилами ст. 215 ЦК України є підставою для визнання його недійсним відповідно до ст. 234 ЦК України.

Фіктивний правочин характеризується тим, що сторони вчиняють такий правочин лише для виду, знають заздалегідь, що він не буде виконаний ... така протизаконна ціль, як укладення особою договору дарування майна зі своїм родичем з метою приховання цього майна від конфіскації чи звернення стягнення на вказане майно в рахунок погашення боргу, свідчить, що його правова мета є іншою, ніж та, що безпосередньо передбачена правочином (реальне безоплатне передання майна у власність іншій особі), а тому цей правочин є фіктивним і може бути визнаний судом недійсним (постанова Верховного суду від 03.07.2019 у справі № 369/11268/16-ц).

Крім того, договір відчуження майна не повинен використовуватися для уникнення можливої конфіскації в рамках кримінального провадження. Такий висновок висвітлено Верховним судом у постанові від 13.04.2022 у справі № 757/62043/18-ц.

Аналізуючи обставини та час відчуження вищезазначеного майна, цілком обгрунтованим є твердження, що відповідне рішення прийнято Табачником Д.В. з метою збереження майна від конфіскацій у межах кримінального провадження, що об'єктивно свідчить про приховування справжніх намірів учасників правочину.

Подібних висновків дійшла колегія суддів Апеляційного суду м. Києва, розглядаючи апеляційну скаргу прокурора, на ухвалу слідчого судді про відмову у задоволенні клопотання про арешт майна, яким наклала арешт на майно підозрюваного Табачника Д.В., яке належить його матері Табачник А.В. Так, ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 05.11.2015 (справа № 11-сс/796/3082/2015) накладено арешт на майно, а саме: квартиру розташовану за адресою: місто Київ, вул. Ярославів Вал, 28, кв. №32; земельну ділянку

№3223155400:03:024:0587 за адресою: Київська область, Обухівський район. смт Козин. вулиця Джерельна, земельна ділянка 17 (колишня назва вулиці - Старокиївська, 132); житловий будинок за адресою: Київська область, Обухівський район, смт. Козин. вул. Джерельна, 17 (колишня назва вулиці - Старокиївська, 132) (т. 2 а.с. 187-193).

Водночас суд відхиляє докази щодо особових рахунків споживача, з яким укладено договори про надання послуг з постачання та розподілу природного газу за адресою: Київська область, Обухівський район, смт Козин, вул. Старокиївська 132 (Джерельна 17), та аргументи позивача про те, що такі особові рахунки не перереєстровано на Табачник А.В. Так, досить поширеною практикою є затягування з підписанням договорів на постачання комунальних послуг новим власником у разі переходу до нього права власності на нерухоме майно, а судова практика свідчить про те, що несвоєчасне переоформлення особових рахунків або їх неоформлення не є перешкодою для фактичного надання/отримання відповідних послуг.

Також суд відхиляє як доказ ухвалу Київського окружного адміністративного суду про відкриття провадження від 12.09.2023 (справа №320/30326/23) за позовом Головного управління ДПС у Київській області до Табачник А.В., в якому позивач просить суд стягнути з відповідачки податковий борг по податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, та земельному податку. У зазначеному рішенні, яке не є кінцевим, не конкретизовано перелік нерухомого майна і земельних ділянок, з огляду на що неможливо визначити чи включені саме ті об'єкти, які є предметом позову.

Враховуючи наведені обставини, суд констатує, що Табачник А.В. – особа похилого віку, на момент вчинення правочинів якій виповнилося 76 років, яка формально була визначена відповідачем набувачем його майна для збереження впливу на ці активи. На даний момент перешкодою відчуження такого майна є накладені на нього арешти.

Отже, Табачник Д.В. може вчиняти дії, тотожні розпорядженню щодо активів, які є предметом позову, та які з 02.09.2015 та 10.09.2015 перереєстровані на його матір – Табачник А.В. з огляду на фактичні обставини їх набуття, тому вони можуть бути стягнуті в дохід держави. Оскільки усі обставини у сукупності дають суду підстави вважати, що такі дії були направлені на фіктивний перехід права власності на нерухоме майно саме до члена родини з метою приховання майна від можливого виконання в майбутньому судового рішення про його конфіскацію як у межах кримінального судочинства, так і у межах санкційного законодавства.

Норми права, які застосував суд, та мотиви їх застосування.

Щодо оцінки доказів

Приписами ч. 1 ст. 9 КАС України закріплено, що розгляд і вирішення справ в адміністративних судах здійснюються на засадах змагальності сторін та свободи в наданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості. Суд вживає визначені законом заходи, необхідні для з'ясування всіх обставин у справі, у тому числі щодо виявлення та витребування доказів з власної ініціативи (частина 4 статті 9 КАС України).

Поняття і перелік доказів, які передбачені в адміністративному процесі, визначено у ст. 72, 91, 94, 96, 99, 101 КАС України.

Згідно з ч. 1 ст. 72 КАС України доказами в адміністративному судочинстві є будь-які дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи.

Тобто докази - це урегульована процесуальним законодавством, існуюча у певній процесуальній формі інформація (фактичні дані), яка надає можливість адміністративному суду, що розглядає справу, достеменно або певним чином відтворити та встановити усі обставини публічно-правового спору, які мають значення для правильного вирішення адміністративної справи.

Законність, обґрунтованість та вмотивованість судового рішення обумовлюється,

зокрема, порядком оцінки доказів і визначенням їхньої якості з точки зору належності, допустимості, достовірності, а сукупності зібраних доказів - з точки зору достатності та взаємозв'язку для ухвалення відповідного судового рішення. Аналогічного висновку викладений у постанові Верховного Суду від 28.07.2022 (справа № 620/3006/21).

Докази мають бути: належними (ст. 73 КАС України), допустимими (ст. 74 КАС України), достовірними (ст. 75 КАС України), достатніми (ст. 76 КАС України).

За правилами ч. 1,2,4,6 ст. 77 КАС України кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених статтею 78 цього Кодексу. Суб'єкт владних повноважень повинен подати суду всі наявні у нього документи та матеріали, які можуть бути використані як докази у справі. Докази суду надають учасники справи. Суд може пропонувати сторонам надати докази та збирати докази з власної ініціативи, крім випадків, визначених цим Кодексом. Якщо учасник справи без поважних причин не надасть докази на пропозицію суду для підтвердження обставин, на які він посилається, суд вирішує справу на підставі наявних доказів.

В адміністративних справах, визначених ст. 283-1 цього Кодексу, суд ухвалює рішення на користь тієї сторони, сукупність доказів якої є більш переконливою порівняно із сукупністю доказів іншої сторони (ч. 6 статті).

Отже, у справах про застосування санкції використовується стандарт доказування «переваги більш вагомих доказів» або так званий баланс імовірностей. Тягар доведення факту вважається виконаним, якщо на підставі поданих доказів можна зробити висновок, що факт швидше мав місце, ніж ні.

Дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи (докази в адміністративному судочинстві), встановлюються такими засобами (ст.72 КАС України): 1) письмовими доказами (ст. 94 КАС України); 2) речовими доказами (ст. 96 КАС України); 3) доказами (ст. 99 КАС України); 4) висновками експертів (ст. 101, 112 КАС України); 5) показаннями свідків (ст. 91 КАС України).

У силу приписів ст. 90 КАС України суд оцінює докази, які є у справі, за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на їх безпосередньому, всебічному, повному та об'єктивному дослідженні. Жодні докази не мають для суду наперед встановленої сили. Суд оцінює належність, допустимість, достовірність кожного доказу окремо, а також достатність і взаємний зв'язок доказів у їх сукупності. Суд надає оцінку як зібраним у справі доказам в цілому, так і кожному доказу (групі однотипних доказів), що міститься у справі, мотивує відхилення або врахування кожного доказу (групи доказів).

Суд звертає увагу, що доказування не може ґрунтуватися на припущеннях. Достатніми є докази, які у сукупності дають змогу дійти висновку про наявність або відсутність обставин справи, які входять до предмета доказування.

Отже, сторона, яка посилається на ті чи інші обставини, знає і може навести докази, на основі яких суд може отримати достовірні відомості про них. У іншому випадку, за умови недоведеності тих чи інших обставин, суд має право винести рішення у справі на користь протилежної сторони. Таким чином, доказування є юридичним обов'язком сторін і інших осіб, які беруть участь у справі.

Водночас, відповідно до принципу змагальності інша сторона у справі (у даному випадку - відповідач Табачник Д.В.) має спростувати доводи позивача, якщо заперечує їх обґрунтованість.

Відповідно до ст. 94 КАС України письмовими доказами є документи (крім електронних документів), які містять дані про обставини, що мають значення для правильного вирішення спору. Письмові докази подаються в оригіналі або в належним чином засвідченій копії, якщо інше не визначено цим Кодексом. Якщо для вирішення спору має значення лише частина документа, подається засвідчений витяг з нього. Учасник

справи, який подає письмові докази в копіях (електронних копіях), повинен зазначити про наявність у нього або іншої особи оригіналу письмового доказу.

Згідно з вимогами ст. 99 КАС України електронними доказами є інформація в електронній (цифровій) формі, що містить дані про обставини, що мають значення для справи, зокрема, електронні документи (текстові документи, графічні зображення, плани, фотографії, відео- та звукозаписи тощо), вебсайти (сторінки), текстові, мультимедійні та голосові повідомлення, метадані, бази даних та інші дані в електронній формі. Такі дані можуть зберігатися, зокрема на портативних пристроях (картах пам'яті, мобільних телефонах тощо), серверах, системах резервного копіювання, інших місцях збереження даних в електронній формі (зокрема у мережі Інтернет). Учасники справи мають право подавати електронні докази в паперових копіях, посвідчених в порядку, визначеному законом. Паперова копія електронного доказу не вважається письмовим доказом. Учасник справи, який подає копію електронного доказу, повинен зазначити про наявність у нього або іншої особи оригіналу електронного доказу. Якщо подано копію (паперову копію) електронного доказу, суд за клопотанням учасника справи або з власної ініціативи може витребувати у відповідної особи оригінал електронного доказу. Якщо оригінал електронного доказу не поданий, а учасник справи або суд ставить під сумнів відповідність копії (паперової копії) оригіналу, такий доказ не береться судом до уваги.

До позовної заяви приєднано роздруківки вебсторінок (паперові копії вебсторінок), що містять дані, якими Міністерство юстиції України підтверджує наявність обставин (фактів), що обґрунтовують їх вимоги. Зміст зазначених вебсторінок у вигляді скріншотів зафіксований у відповідних роздруківках (т. 2 а.с. 99-120).

Відповідно до ч. 3 ст. 78 КАС України обставини, визнані судом загальновідомими, не потребують доказування.

Разом з тим, колегія суддів зазначає, що загальнодоступність певної інформації сама по собі не свідчить про її загальновідомість та не звільняє суд від обов'язку її дослідження.

Так, обставини можуть бути визнані загальновідомими, якщо вони відомі широкому колу осіб (населенню держави, регіону, територіальній громаді), в тому числі і суддям. При цьому, має бути дотримано двох критеріїв, а саме: об'єктивного - відомість факту широкому колу осіб; суб'єктивного - обізнаність судді про такі обставини.

Якщо суддя особисто не знає про певну загальновідому обставину, він може звернутися до достовірних джерел. Різновидом таких загальнодоступних джерел можуть бути вебсайти.

Аналогічна позиція висловлена Верховним Судом у постанові від 18.04.2018 (справа № 826/19844/16).

Тобто, в даному випадку, в межах даної адміністративної справи для оцінювання публікацій в інтернет-виданнях на предмет їхнього доказового значення варто спочатку ознайомитися з їхнім змістом, відтак вирішити чи брати їх до уваги при прийнятті рішення за наслідками судового розгляду.

Разом з тим, суд зауважує, що позбавлений можливості безпосередньо дослідити частину вебсторінок, оскільки сайти призначені для осіб, що здійснюють діяльність у російському сегменті мережі Інтернет (crimea-news.com, crimea.gov.ru, zp-news.ru, ria.ru), у зв'язку з чим вони заблоковані для перегляду в Україні.

З постанов Верховного Суду від 29.09.2022 (справа № П/857/7/22), від 18.10.2022 (справа № 826/9174/18) вбачається, що свої висновки Суд зробив, серед іншого, з посиланням на такі докази, як скріншоти вебсторінок інтернет-видань, сайтів інформаційних агентств, інтернет-сторінки у соціальних мережах, зокрема, щодо пропаганди проросійських політичних ідей та наративів.

Оскільки Міністерством юстиції України в позовній заяві надано посилання на місця збереження даних в електронній формі в мережі Інтернет (посилання на вебсторінки, роздруківки з яких додано до позовної заяви), з урахуванням вимог ст. 99 КАС України, суд

бере до уваги досліджені копії електронних доказів.

Також суд дослідив додані позивачем до позовної заяви засвідчені електронним підписом електронні докази, в тому числі й інформацію з вебсайтів, які підтверджені роздрукованими письмовими матеріалами, та інші письмові докази (т. 3 а.с. 144).

Суд враховує те, що ні відповідач, ні третя особа, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору, на стороні відповідача у судові засідання не з'явилися, документів на спростування зазначених у позові обставин не надали, отже суд виходить із наявних у матеріалах справи доказів та вважає, що надані позивачем докази є такими, що доводять обґрунтованість позовних вимог.

Щодо пропорційності втручання у право власності

Відповідно до ст. 41 Конституції України кожен має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності. Ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності. Право приватної власності є непорушним. Примусове відчуження об'єктів права приватної власності може бути застосоване лише як виняток з мотивів суспільної необхідності, на підставі і в порядку, встановлених законом, за умови попереднього і повного відшкодування їх вартості. Примусове відчуження таких об'єктів з наступним повним відшкодуванням їх вартості допускається лише в умовах воєнного чи надзвичайного стану.

Указом Президента від 24.02.2022 № 64/2022 «Про введення воєнного стану» в Україні введений воєнний стан, який продовжено з 05 год 30 хв 20.05.2023 на 90 діб. Пунктом 3 Указу встановлено, що у зв'язку із введенням в Україні воєнного стану тимчасово, на період дії правового режиму воєнного стану, можуть обмежуватися конституційні права і свободи людини і громадянина, передбачені статтями 30-34, 38, 39, 41-44, 53 Конституції України, а також вводиться тимчасові обмеження прав і законних інтересів юридичних осіб в межах та обсязі, що необхідні для забезпечення можливості запровадження та здійснення заходів правового режиму воєнного стану, які передбачені частиною 1 статті 8 Закону України «Про правовий режим воєнного стану».

З урахуванням зазначеного, а також заявлених позовних вимог, суд вважає за необхідне розглянути співвідношення публічних інтересів держави України і приватних інтересів власників майна та встановити пропорційність втручання в право власності.

Частиною 2 ст. 6 КАС України передбачено, що суд застосовує принцип верховенства права з урахуванням судової практики Європейського суду з прав людини.

Закон України «Про судоустрій і статус суддів» встановлює, що правосуддя в Україні здійснюється на засадах верховенства права відповідно до європейських стандартів та спрямоване на забезпечення права кожного на справедливий суд.

Відповідно до ст. 1 та 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» суди застосовують як джерело права при розгляді справ положення Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод та протоколів до неї, а також практику Європейського суду з прав людини та Європейської комісії з прав людини.

До спірних правовідносин підлягає застосуванню Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, прийнята відповідно до Загальної декларації прав людини з метою додержання країнами-підписантами (учасниками Ради Європи) та забезпечення на своїй території прав та основоположних свобод людини, відкрита для підписання 04.11.1950, що набула чинності 03.09.1953, а для України - 11.09.1997 (далі - Конвенція), якою закріплено права та основоположні свободи людини, яких європейські держави зобов'язалися дотримуватися гарантуються як Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, прийнятою відповідно до Загальної декларації прав людини з метою додержання країнами-підписантами (учасниками Ради Європи) та забезпечення на своїй території прав та основоположних свобод людини, що набула чинності 03.09.1953, зокрема для України - 11.09.1997, так і протоколами до неї (Протоколи

15

№ 1, 4, 6, 7, 12 і 13), згода на обов'язковість яких надана державами - сторонами Конвенції.

Стаття 1 Першого (додаткового) протоколу до Конвенції визначає, що кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Протоколом 4 до Конвенції гарантовано право на свободу пересування і свободу вибору місця проживання.

Визначені права не є абсолютними та можуть підлягати таким формальностям, умовам, обмеженням або санкціям, що встановлені законом і є необхідними в демократичному суспільстві в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадської безпеки, для запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я чи моралі, для захисту репутації чи прав інших осіб, для запобігання розголошенню конфіденційної інформації або для підтримання авторитету й безсторонності суду.

Відповідно до вимог ст. 29 Загальної декларації прав людини, прийнятої на третій сесії Генеральної Асамблеї ООН, кожна людина має обов'язки перед суспільством, у якому тільки й можливий вільний і повний розвиток її особи. При здійсненні своїх прав і свобод кожна людина повинна зазнавати тільки таких обмежень, які встановлені законом виключно з метою забезпечення належного визнання і поваги прав і свобод інших та забезпечення справедливих вимог моралі, громадського порядку і загального добробуту в демократичному суспільстві. Здійснення цих прав і свобод ні в якому разі не повинно суперечити цілям і принципам Організації Об'єднаних Націй.

Аналогічні положення закріплено ст. 12, 18, 19, 21 та 22 Міжнародного пакту про громадянські та політичні права (набув чинності, зокрема, для України 23.03.1976).

Право власності не є абсолютним. У разі якщо особи своїми діями створюють суттєву загрозу національній безпеці, інтересам громадян країни, наприклад, через фінансування чи підтримку війни проти цієї країни, тероризму, держава може вжити заходів для припинення чи попередження таких дій.

Предметом регулювання ст. 1 Першого протоколу до Конвенції є втручання держави у право на мирне володіння майном. У практиці ЄСПЛ (серед багатьох інших, наприклад, рішення ЄСПЛ у справах «Спорронг і Льюнрот проти Швеції» від 23.09.1982, «Джеймс та інші проти Сполученого Королівства» від 21.02.1986, «Щокін проти України» від 14.10.2010, «Серков проти України» від 07.07.2011, «Колишній король Греції та інші проти Греції» від 23.11.2000, «Булвес» АД проти Болгарії» від 22.01.2009, «Трегубенко проти України» від 02.11.2004, «East/West Alliance Limited» проти України» від 23.01.2014) напрацьовано три критерії, які слід оцінювати на предмет сумісності заходу втручання у право особи на мирне володіння майном із гарантіями статті 1 Першого протоколу до Конвенції, а саме: чи є втручання законним; чи має воно на меті «суспільний», «публічний» інтерес; чи є такий захід (втручання у право на мирне володіння майном) пропорційним визначеним цілям.

Втручання держави у право на мирне володіння майном є законним, якщо здійснюється на підставі закону, що має бути доступним для заінтересованих осіб, чітким і передбачуваним з питань застосування та наслідків дії його норм.

Втручання є виправданим, якщо воно здійснюється з метою задоволення «суспільного», «публічного» інтересу. Втручання держави у право на мирне володіння майном може бути виправдано за наявності об'єктивної необхідності у формі суспільного, публічного, загального інтересу, який може включати інтерес держави, окремих регіонів, громад чи сфер людської діяльності. Саме національні органи влади мають здійснювати первісну оцінку наявності проблеми, що становить суспільний інтерес, вирішення якої б вимагало таких заходів. Поняття «суспільний інтерес» має широке значення (рішення від 23.11.2000 у справі «Колишній король Греції та інші проти Греції»). Крім того, ЄСПЛ також визнає, що й саме по собі правильне застосування законодавства, безперечно,

становить «суспільний інтерес» (рішення ЄСПЛ від 02.11.2004 у справі «Трегубенко проти України»).

Критерій «пропорційності» передбачає, що втручання у право власності розглядатиметься як порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції, якщо не було дотримано справедливої рівноваги (балансу) між інтересами держави (суспільства), пов'язаними з втручанням, та інтересами особи, яка так чи інакше страждає від втручання. «Справедлива рівновага» передбачає наявність розумного співвідношення (обгрунтованої пропорційності) між метою, визначеною для досягнення, та засобами, які використовуються. Необхідного балансу не буде дотримано, якщо особа несе «індивідуальний і надмірний тягар».

Отже, має існувати розумне співвідношення (пропорційність) між метою, досягнення якої передбачається, та засобами, які використовуються для її досягнення.

Порушення норм Конвенції та протоколів до неї Європейський суд з прав людини констатує, якщо хоча б один із зазначених критеріїв не буде дотриманий і, навпаки, встановлює відсутність такого порушення, якщо дотримані всі три критерії.

Водночас, суд встановив, що позбавлення права відповідача володіти своїм майном ґрунтується на вимогах та відповідає підставам, меті і порядку його застосування, що визначені, зокрема, Законом. Застосування вказаних заходів відповідає критерію «необхідність у демократичному суспільстві», оскільки в їх запровадженні, з огляду на визнані факти агресії проти України, існувала нагальна потреба.

Положеннями ч. 7 ст. 41 Конституції України визначено, що використання власності не може завдавати шкоди, зокрема, правам, свободам та гідності громадян, інтересам суспільства.

Суд враховує, що санкційна політика України стосовно осіб, чії дії створюють загрозу національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності держави, була чіткою і передбачуваною за наслідками для відповідача, в тому числі з огляду на встановлені у цій справі обставини.

Окрім того, суд вважає, що втручання у право мирного володіння майном відповідача має легітимну мету забезпечити контроль за активами особи, яка своїми діями створила загрозу національним інтересам України, її суверенітету, територіальній цілісності, недоторканності державних кордонів та економічному розвитку, створення перешкод для фінансування діяльності держави-агресора.

Вказаний контроль є необхідним для ефективного реагування держави на загрози її безпеці, що підтверджує, зокрема, преамбула Закону. Зазначена мета відповідає пункту 2 статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

У даному випадку суд враховує співмірність застосування такої санкції, як стягнення активів у дохід держави із шкодою, що завдана інтересам суспільства діями відповідача. Так, як судом вже встановлено, своїми діями Табачник Д.В. фактично створює суттєву загрозу національній безпеці, суверенітету, територіальній цілісності України. Окрім цього, дії відповідача мають постійний, триваючий характер, які він почав учиняти умисно та свідомо, задовго до моменту вторгнення російської федерації на територію України у 2014 році й продовжує їх вчиняти дотепер. Суттєве сприяння відповідачем збройній агресії проти України перебуває у причинно-наслідковому зв'язку із загибеллю великої кількості мирного українського населення, руйнуванням мирних міст України, економічною нестабільністю України, зменшення рівня життя населення, зменшення міжнародної співпраці та торговельного розвитку.

Суд вважає необхідним додатково зазначити, що Управління Верховного комісара ООН з прав людини публікуються дані щодо втрат серед цивільних осіб після початку вторгнення російської федерації на територію України, що визнаються судом загальновідомим фактом, який не потребує доказування у силу ч. 3 ст. 78 КАС України. Так, на офіційному вебсайті ООН опубліковано таку інформацію станом на 09.10.2023:

«З 24 лютого 2022 року, коли почалася широкомасштабна збройна агресія російської федерації, до 08 жовтня 2023 року УВКПЛ зафіксувало 27 768 жертв серед цивільного населення у країні: 9 806 загиблих і 17 962 особи поранених. Це включало: 22 468 жертв (7 649 убитих і 14 819 осіб поранених) на території, контрольованій Урядом, коли сталися втрати:

- у Донецькій і Луганській областях: 10 668 жертв (4 305 загиблих і 6 363 особи поранених);

- в інших регіонах: 11 800 жертв (3 344 вбитих і 8 456 осіб поранених)

- 5 300 жертв (2 157 загиблих та 3 143 особи поранених) на окупованій російською федерацією території:

- у Донецькій і Луганській областях: 3 651 жертва (808 загиблих і 2843 особи поранених)

- в інших регіонах: 1649 жертв (1349 загиблих і 300 осіб поранених).

УВКПЛ вважає, що фактичні цифри значно вищі, оскільки отримання інформації з деяких місць, де тривають інтенсивні бойові дії, було відкладено, а багато звітів усе ще очікує підтвердження. Це стосується, наприклад, Маріуполя (Донецька область), Лисичанська, Попасної та Северодонецька (Луганська область), де є повідомлення про численні жертви серед мирного населення. Відповідно до викладеного вважаємо, що є прямий зв'язок між діями підсанкційної особи і порушенням фундаментальних прав та інтересів людини й суспільства в цілому » (<https://ukraine.un.org/en/248799-ukraine-civilian-casualties-8-october-2023>).

Розпочавши збройну агресію проти України, росія порушила фундаментальні норми й принципи міжнародного права, низку двосторонніх і багатосторонніх договорів та угод. З першого дня агресії росія порушує правила ведення війни і норми міжнародного права та масово чинить воєнні злочини та злочини проти людяності, вбиваючи цивільних, руйнуючи інфраструктуру та депортуючи населення.

Ситуація суттєво погіршилась після початку широкомасштабного вторгнення 24.02.2022. На звільнених від окупації територіях зафіксовані масштабні злочини проти цивільних осіб, здійснені російськими військами.

Особливо жакливими є злочини російських окупантів проти українських дітей. Лише за підтвердженими даними, сотні з них загинули і більше тисячі були поранені. російська сторона активно здійснює незаконну депортацію десятків тисяч дітей з тимчасово окупованих територій України – цілеспрямований характер цих дій підтвердив Міжнародний кримінальний суд, видавши 17 березня 2023 року ордер на арешт президента російської федерації та російської уповноваженої з прав дитини.

Починаючи з осені 2022 року, російське командування активно застосовувало ракетне озброєння та дрони-камікадзе для ударів по об'єктах критичної інфраструктури України, намагаючись зокрема знищити в зимовий сезон українську енергосистему та позбавити мирне населення електроенергії, водопостачання та опалення.

06.06.2023 російські окупанти підірвали Каховську ГЕС, що стало черговим актом державного тероризму з боку російської федерації та призвело до небаченої гуманітарної та екологічної катастрофи на півдні України.

З 04.03.2022 залишається окупованою військами російської федерації найбільша в Європі Запорізька АЕС. Російська сторона свідомо порушує принципи ядерної безпеки, розмістила озброєння в приміщеннях і на території АЕС та продовжує безвідповідальну риторичку як важіль ядерного шантажу України і світу, створюючи найсерйозніші загрози для глобальної безпеки.

Наразі Росія тимчасово захопила та утримує близько 1/5 території України.

За попередніми підрахунками Київської школи економіки, зробленими спільно з Міністерством розвитку громад, територій та інфраструктури, Міністерством економіки України, Міністерством охорони здоров'я України, за координації Міністерства з питань

реінтеграції тимчасово окупованих територій України та у співпраці з іншими профільними міністерствами та Національним банком України, завдані інфраструктурі України збитки на початок 2024 року сягають \$36.8 млрд, втрати промисловості та підприємства — вже на рівні \$13.1 млрд. Ця оцінка враховує також збитки, завдані Україні через підлив країноагресором Каховської ГЕС 06.06.2023. За останніми даними зруйновано або пошкоджено 78 малих, середніх та великих приватних підприємств, а також 348 державних підприємств.

Через бойові дії продовжує зростати сума прямих збитків від зруйнованої інфраструктури енергетичної галузі — до \$9 млрд, агропромислового комплексу — \$8.7 млрд.

Вторгнення росії в Україну дестабілізувало глобальні логістичні ланцюги. Наслідки військових дій, обстріли сільськогосподарської та транспортної інфраструктури, блокування роботи чорноморських портів України, окупація українських портів на Чорному і Азовському морях, злочини проти довкілля загрожують глобальною продовольчою кризою в світі. Російські ядерні погрози та шантаж, а також мілітаризація тимчасово окупованої Запорізької АЕС провокують катастрофу загальносвітового масштабу. Російська агресія проти України заохочує інші держави-реваншисти спробувати змінити існуючий світовий порядок силовим шляхом, що може призвести до ескалації численних конфліктів у різних регіонах світу, росія має сплатити компенсації за завдані Україні масові руйнування. Військові злочинці повинні понести відповідальність за злочини, скоєні під час російської агресії, а вище політичне та військове керівництво російської федерації — за злочин агресії як такий.

З метою невідкладного та ефективного реагування на наявні і потенційні загрози національним інтересам і національній безпеці України, включаючи ворожі дії, збройний напад інших держав чи недержавних утворень, завдання шкоди життю та здоров'ю населення, захоплення заручників, експропріацію власності держави, фізичних та юридичних осіб, завдання майнових втрат та створення перешкод для сталого економічного розвитку, повноцінного здійснення громадянами України належних їм прав і свобод було прийнято ЗУ «Про санкції».

Наведені втрати стали наслідком, зокрема, дій відповідача, які полягають у всебічному сприянні продовженню воєнних дій проти України, що, в свою чергу створює загрозу національній безпеці, територіальній цілісності, суверенітету та незалежності України.

З огляду на викладене, колегія суддів дійшла висновків про відповідність суспільним інтересам та пропорційність таких обмежувальних заходів, як стягнення активів, які належать Табачнику Д.В., та щодо яких він може вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними, в дохід держави що передбачено п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, оскільки таке позбавлення права власності здійснюється виключно в інтересах суспільства, з врахуванням публічного інтересу.

У даному випадку втручання держави в право Табачника Д.В. та Табачник А.В. на мирне володіння своїм майном здійснюється з дотриманням принципу пропорційності, справедливої рівноваги (балансу) між інтересами держави (суспільства), пов'язаними з втручанням, та інтересами особи, яка так чи інакше страждає від втручання.

Суд також враховує наявність у Табачник А.В. постійного місця проживання за адресою: м. Київ, вул. Стадіонна, 6, кв. 45, де зареєстрований також її син — Табачник М.В. (т. 3 а.с. 100), а також відмову 30.06.2020 від прийняття спадщини, яка відкрилася після смерті її чоловіка — Табачника В.І. (т. 3 а.с. 38), на користь Табачника М.В., наявність у останнього як житлових будинків, так і земельних ділянок.

Потреби українського суспільства у припиненні масового порушення права на життя, інших передбачених Конвенцією прав і свобод, є достатньо вагомою причиною для втручання у право власності Табачника Д.В. та Табачник А.В. Суд не допускає превалювання права на мирне володіння майном перед правом на життя, з огляду на що вважає, що стягнення в дохід держави активів не буде становити надмірного втручання у

права відповідача, а також його матері, з огляду на наявність іншого нерухомого майна, в тому числі і житлового, а також земельних ділянок у сім'ї Табачників (т. 2 а.с. 161-163, т. 3 а.с. 17-84).

За таких обставин відсутні жодні підстави припускати порушення справедливого балансу між інтересами суспільства у припиненні агресії та втручанням у право власності, метою якого є сприяння цьому припиненню.

Суд погоджується із позивачем, що вищевказані активи після відчуження в дохід держави, зможуть бути використані для відшкодування збитків, завданих Україні та її народу, а унеможливлення реалізації Табачником Д.В. права компенсації грошових коштів у розмірі 40 688 338,93 грн убезпечить державу від відшкодування зазначених коштів.

Щодо дотримання строків звернення до суду із позовною заявою

Строк для звернення до суду з позовною заявою про застосування санкції, передбаченої пунктом 1-1 частини першої статті 4 Закону України "Про санкції", встановлюється статтею 283-1 цього Кодексу (ч. 7 ст. 122 КАС України).

Позовна заява про застосування санкції, передбаченої пунктом 1-1 частини першої статті 4 Закону України "Про санкції", подається до Вищого антикорупційного суду протягом строку дії правового режиму воєнного стану, відповідно до ч. 1 ст. 283-1 КАС України.

Згідно з абз. 2 ч. 1 ст. 5-1 ЗУ «Про санкції» у редакції, чинній станом на дату звернення з даним позовом, санкція, передбачена п. 1-1 ч. 1 ст. 4 цього Закону може бути застосована у період дії правового режиму воєнного стану чи після його припинення або скасування (якщо позовну заяву про застосування цієї санкції подано в період дії правового режиму воєнного стану) та за умови, що на відповідну фізичну чи юридичну особу в порядку, визначеному цим Законом, вже накладено санкцію у виді блокування активів.

24.02.2022 розпочалася повномасштабна збройна агресія та вторгнення російської федерації на територію України, у зв'язку з чим відповідно до Указу Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» запроваджено воєнний стан, строк дії якого неодноразово продовжувався. Указом Президента України від 05.02.2024 № 49/2024 продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин 14.02.2024 строком на 90 діб.

Отже, даний адміністративний позов подано до Вищого антикорупційного суду із дотриманням строків звернення з позовом.

Судові витрати

Відповідно до ч. 2 ст. 139 КАС України, при задоволенні позову суб'єкта владних повноважень з відповідача стягуються виключно судові витрати суб'єкта владних повноважень, пов'язані із залученням свідків та проведенням експертиз.

Враховуючи вимоги закону, відсутність доказів понесення Міністерством юстиції України витрат, пов'язаних із залученням свідків та проведенням експертиз, а також ту обставину, що позивач звільнений від сплати судового збору на підставі п. 25 ч. 1 ст. 5 Закону України «Про судовий збір», підстави для розподілу судових витрат відсутні.

Порядок звернення судового рішення до виконання

Визначаючи спосіб звернення до виконання рішення про застосування санкції, суд звертає увагу на ч. 3 ст. 5-1 Закону України «Про санкції».

Судове рішення про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 цього Закону, в день набрання ним законної сили надсилається Фонду державного майна України для здійснення повноважень у сфері управління активами, щодо яких ухвалено судове рішення про застосування такої санкції, а також до апарату Ради національної безпеки і оборони України, Кабінету Міністрів України.

Активи, щодо яких ухвалено рішення про застосування такої санкції, підлягають передачі Фонду державного майна України протягом п'яти робочих днів з дня набрання законної сили вищезазначеним судовим рішенням.

Фонд державного майна України здійснює повноваження у сфері управління (у тому числі шляхом реалізації) активами, щодо яких ухвалено судові рішення про застосування такої санкції, у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України. Грошові кошти, отримані в результаті реалізації таких активів, зараховуються до Державного бюджету України та спрямовуються до фонду ліквідації наслідків збройної агресії.

Кабінет Міністрів України може прийняти рішення про визначення суб'єктом управління активом іншого органу державної влади, суб'єкта господарювання державного сектору економіки. Таке управління здійснюється в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України, згідно з абзацом третім цієї частини.

На підставі викладеного та керуючись ст. 242, 246, 268, 283-1 КАС України, ст. 4, 5, 5-1 Закону України «Про санкції», суд

УХВАЛИВ:

Позовну заяву Міністерства юстиції України (місцезнаходження: 01001, м. Київ, вул. Архітектора Городецького, 13, код ЄДРПОУ: 00015622) до Табачника Дмитра Володимировича (27.11.1963 р.н., місце реєстрації: м. Київ, вул. Ярославів Вал, 28, кв. 32, РНОКПП: 2334013071), третя особа, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору, на стороні відповідача Табачник Алла Вікторівна (24.11.1938 р.н., місце реєстрації: м. Київ, вул. Стадіонна, 6, кв. 45, РНОКПП: 1420718729), про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції», задовольнити.

Застосувати до Табачника Дмитра Володимировича, 27.11.1963 р.н., санкцію, передбачену п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції».

Стягнути в дохід держави активи, які належать Табачнику Дмитру Володимировичу, а також активи, щодо яких він може опосередковано вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними:

-грошові кошти у розмірі 143 718, 80 доларів США, розміщені на банківському рахунку № 26359628692630, що належить Табачнику Дмитру Володимировичу, відкритому у АТ КБ «ПРИВАТБАНК» (МФО 380269, код ЄДРПОУ: 14360570, адреса: 49094, м. Дніпро, вул. Набережна Перемоги, 50);

-право кредиторських вимог Табачника Дмитра Володимировича, РНОКПП 2334013071, до ПАТ «АКЦІОНЕРНИЙ КОМЕРЦІЙНИЙ ПРОМИСЛОВО-ІНВЕСТИЦІЙНИЙ БАНК», на загальну суму 191 039, 89 грн (включених до четвертої черги реєстру акцептованих вимог кредиторів ПАТ «АКЦІОНЕРНИЙ КОМЕРЦІЙНИЙ ПРОМИСЛОВО-ІНВЕСТИЦІЙНИЙ БАНК», МФО: 300012, код ЄДРПОУ: 00039002);

-право на компенсацію грошових коштів у розмірі 40 688 338,93 грн, яке належить Табачнику Дмитру Володимировичу, РНОКПП: 2334013071, відповідно до Закону України «Про передачу, примусове відчуження або вилучення майна в умовах правового режиму воєнного чи надзвичайного стану» (виникло у зв'язку з примусовою передачею кредиторських вимог Табачника Д.В., включених до реєстру акцептованих вимог кредиторів АТ «МІЖНАРОДНИЙ РЕЗЕРВНИЙ БАНК» (МФО: 320627, код ЄДРПОУ 25959784), на потреби Головного управління розвідки Міністерства оборони України згідно із наказом начальника Головного управління розвідки Міністерства оборони України від 12.08.2022 № 62 «Про відчуження майна»);

-½ частку у праві спільної часткової власності на квартиру, загальною площею 126,5 кв.м, житловою площею 55,4 кв.м, розташовану за адресою: м. Київ, вул. Ярославів Вал, будинок 28, квартира 32 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 721955180000; номер запису про право власності 11122255), яка на праві приватної власності належить Табачнику Аллі Вікторівні;

-земельну ділянку, площею 0,0519 га, для ведення особистого селянського господарства, кадастровий номер 3223155400:03:024:0137, розташовану за адресою:

Київська обл., Обухівський р-н, смт Козин, вул. Старокиївська (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 715597032231), яка на праві приватної власності належить Табачник Аллі Вікторівні;

-земельну ділянку, площею 0,5263 га, для ведення особистого селянського господарства, кадастровий номер 3223155400:03:024:0585, розташовану за адресою: Київська обл., Обухівський р-н, смт Козин, вул. Джерельна, земельна ділянка 17 (попередня назва: вул. Старокиївська, 132) (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 715519732231), яка на праві приватної власності належить Табачник Аллі Вікторівні;

-земельну ділянку, площею 0,15 га, для будівництва і обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд (присадибна ділянка), кадастровий номер 3223155400:03:024:0587, розташовану за адресою: Київська обл., Обухівський р-н, смт Козин, вул. Джерельна, земельна ділянка 17 (попередня назва: вул. Старокиївська, 132) (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 715464832231), яка на праві приватної власності належить Табачник Аллі Вікторівні;

-житловий будинок, загальною площею 672,7 кв. м, житловою площею 96 кв. м, розташований за адресою: Київська обл., Обухівський р-н, смт Козин, вул. Джерельна, 17 (попередня назва: вул. Старокиївська, 132) (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 715382732231), який на праві приватної власності належить Табачник Аллі Вікторівні;

-земельну ділянку, площею 0,028 га, для ведення особистого селянського господарства, кадастровий номер 3223155400:03:024:0583, розташовану за адресою: Київська обл., Обухівський р-н, смт Козин, вул. Старокиївська, 133 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 102465032231), яка на праві приватної власності належить Табачник Аллі Вікторівні;

-земельну ділянку, площею 0,1015 га, для ведення особистого селянського господарства, кадастровий номер 3223155400:03:024:0219, розташовану за адресою: Київська обл., Обухівський р-н, смт Козин, вул. Старокиївська, 131 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 102376832231), яка на праві приватної власності належить Табачник Аллі Вікторівні.

Апеляційна скарга на рішення Вищого антикорупційного суду може бути подана учасником справи та/або його представником до Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду протягом п'яти днів з дня проголошення рішення суду.

Якщо в судовому засіданні було проголошено лише вступну та резолютивну частини рішення суду (скорочене рішення), зазначений строк обчислюється з дня складення повного тексту рішення суду та його опублікування на офіційному вебсайті Вищого антикорупційного суду.

Учасники справи, які не були присутні при проголошенні рішення суду, а також особа, яка не брала участі у справі, якщо суд вирішив питання про її права, свободи, інтереси та (або) обов'язки, мають право оскаржити рішення суду протягом п'яти днів з дня його опублікування на офіційному вебсайті Вищого антикорупційного суду.

Рішення суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано.

У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови судом апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Судове рішення в день набрання ним законної сили надіслати до Фонду державного майна України для здійснення повноважень у сфері управління активами, щодо яких ухвалено судове рішення про застосування такої санкції, а також до апарату Ради національної безпеки і оборони України, Кабінету Міністрів України.

Копія повного тексту рішення суду не пізніше наступного дня після підписання всім складом суду надсилається учасникам справи, їх представникам до електронного кабінету

(у разі його наявності) та опублікується на офіційному вебсайті Вищого антикорупційного суду (<https://hcac.court.gov.ua/>).

Повний текст рішення суду складений 15.04.2024.

Головуюча суддя /підпис/

Саландяк О.Я.

Судді /підпис/

Олійник О.В.

/підпис/

Широка К.Ю.

